

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

30 χρόνια

...Συνοδοιπόροι στην ἐλπίδα και στην αγάπη!

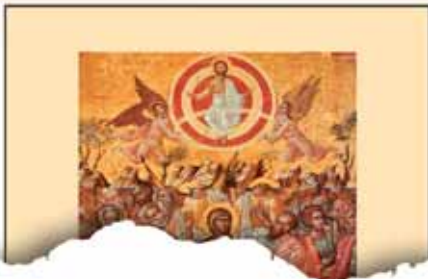
Ενα περιοδικό, πού γιά τρείς δεκαετίες ἔφερε σέ κάθε σπίτι τῆς πόλης μας -καί ὄχι μόνο- τή φωνή τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας. Μέσον πνευματικῆς ἐπαφῆς, μέσον ἐπικοινωνίας, μέσον εὐαισθητοποίησης καί ἐνημέρωσης. Γνωριστίκαμε καλύτερα μέσα ἀπό αὐτό τό περιοδικό. Νιώσαμε πιά κοντά ὁ ἕνας τόν ἄλλον. Μέσα ἀπό τίς σελίδες του διευρύνθηκε ὁ ὅρος «Ἐκκλησία» καί ἀγκάλιασε κληρικούς, νέους, οἰκογένειες, ἀπλούς ἀνθρώπους, τοπικούς παράγοντες, ὄλους.

Ἐνα περιοδικό πού ἔγινε δρόμος συνοδοιπορίας. Δρόμος, πού ἐγκαινιάστηκε ἀπό τόν μακαριστό προκάτοχό μας καί μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυρό Χριστόδουλο. Ἡ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ ἀπετέλεσε μέρος τοῦ ὁράματος καί τῆς πολυσχιδοῦς του δράσης. Ἐργαλεῖο τοῦ σπάνιου χαρίσματος του νά ἐπικοινωνεῖ μέ ἀμεσότητα καί ἐγκαρδιότητα μέ τό ποιμνίό του. Ἀπό τό πρῶτο κίβλα φύλλο του, χωρίς ἐντυπωσιασμούς, χωρίς μεγαλοστομίες, φανέρωσε μέ διακρι-

λεγόμενα καί πεπραγμένα πρὸς πνευματική ἐνίσχυση καί κοινωνική εὐαισθητοποίηση, χωρίς ὅμως διάθεση προβολῆς προσώπων καί ἐπίδειξης ἔργων ἐντυπωσιασμοῦ.

Μετά ἀπό 30 χρόνια παρουσίας καί προσφορᾶς, ἡ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ εἰσέρχεται μαζί μέ τήν Ἑλληνική κοινωνία, ἀλλά καί μέ ὀλόκληρη τήν Εὐρωπαϊκή καί παγκόσμια κοινωνία σέ μία νέα ἐποχή, ἐποχή ἀνατροπῶν καί ἀμφισβήτησης τῶν πάντων, ἀκόμη καί τοῦ ἔντυπου λόγου, δείγμα τοῦ ὁποῦ κρατᾶτε στά χέρια σας. Ἐνα ὅμως ποτέ δέν θά ἀλλάξει καί ποτέ δέν θά ἀνατραπεῖ: Ἡ ἀνάγκη τῶν ἀνθρώπων νά ἐπικοινωνοῦν καί νά ἀναζητοῦν νέους ὀρίζοντες καί νέες προοπτικές. Αὐτήν τήν ἀνάγκη θά συνεχίσει νά διακονεῖ ἡ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ. Χωρίς νά σταματήσει νά ἀφουγκράζεται ἐρωτήματα καί ἀνάγκες τοῦ «σήμερα», θά συνεχίσει νά προβάλλει μέ λόγο νηφάλιο, ἀλλά ὄχι ἐκκοσμικευμένο, ἀλήθειες πού ἀρθρώθηκαν στό παρελθόν, δίνουν ἀπάντηση στό παρόν ἀλλά καί πού ἀνοίγουν

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

**Ἡ Ἐκκλησία κοντά στά
προβλήματα τοῦ λαοῦ**

Ἡ ἀγωνία τῆς Ἐκκλησίας

τικότητα τό πῶς πρέπει νά ἐκφέρεται ὁ ἀπλός, σύγχρονος καί συγχρόνως συνεπής μέ τήν ὀρθόδοξη πνευματικότητα ἐκκλησιαστικός λόγος.

Καί στόν τομέα τῶν ἐκδόσεων, ὅπως καί σέ ὄλους τούς τομεῖς, ὁ σπόρος πού ἐκεῖνος ἔριξε, συνέχισε νά βλαστάνει καί νά δίνει ἀκόμη περισσότερους καρπούς καί μετά τήν ἀνάληψη τῶν ὑψηλῶν καθηκόντων του. Ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς διακονίας μας, ἐδῶ, στήν εὐλογημένη ἐπαρχία τοῦ Βόλου, ἡ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ τέθηκε στήν ἐμπροσθοφυλακή τοῦ ποιμαντικοῦ καί κατηχητικοῦ ἔργου τῆς Μητροπόλεως μας. Μέ ἐκλαϊκευμένη παρουσίαση καίριων θεμάτων γιά τήν κοινωνία μας, χωρίς ὅμως ἐκπτώσεις, ὡς πρὸς τήν ἐναρμόνισή τους μέ τήν πατερική μας παράδοση.

Μέ συμπνευτική ἀνταπόκριση στά ἐρωτήματα καί τίς ἀγωνίες τῶν συμπολιτῶν μας, χωρίς ὅμως νά κάνεταί ὁ προσανατολισμός μιᾶς πορείας ὑπέρβασης πέρα ἀπό τά τρέχοντα καί τίς περιστάσεις. Μέ ἐνημέρωση γιά

τίς πόρτες τῆς αἰωνιότητας. Ἡ ἀποστολή της δέν εἶναι εὐκόλη. Ὁ ἀποδέκτης της, ὁ ἄνθρωπος τοῦ 21ου αἰῶνα, ἔχει ἐθιστεῖ στόν συνθηματικό λόγο καί στή δύναμη τῆς εἰκόνας. Αὐτή εἶναι καί ἡ πρόκληση: νά καταστῆ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἀμεσος καί προσβάσιμος στό μέσο ἀναγνώστη κάθε ἡλικίας, χρησιμοποιοῦντας σύγχρονες μεθόδους καί συγχρόνως διασώζοντας μνύματα διαχρονικά.

Σέ ἐποχές ἀποσπασματικότητας καί μονομέρειας, τό περιοδικό μας, τό περιοδικό σας, φιλοδοξεῖ νά ἐπιτύχει αὐτό πού ἐμπερικλεῖται τό ὄνομά του:

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ: Πληρότητα ὀρθόδοξης πνευματικότητας μέ ἐκφορὰ λόγου, πλήρους ἐλπίδας καί ἀγάπης.

† Μητροπολίτης Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ ΙΓΝΑΤΙΟΣ

Προετοιμασία τῆς ἐκδόσεως τῆς 'Ι. Μ. Δημητριάδος «ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ»

ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ κ. ΔΑΝΙΗΛ

Τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐφημερίδος «ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ» προηγήθηκε προβληματισμός καί μελέτη ὄλων τῶν σχετικῶν θεμάτων. Εἰδικώτερα:

Ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ Χριστόδουλος, ὁ ἐκλεγείς τό 1998 Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἄρχισε νά ἐπεξεργάζεται καί νά συζητεῖ μέ συνεργάτες του καί στελέχη τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς του τήν ἰδέα ἐκδόσεως ἐντύπου πού θά κάλυπτε τίς ἐξῆς ἀνάγκες:

1ον. Τήν προβολή τῶν θέσεων τῆς Ἐκκλησίας μας στά σημαντικά καί οὐσιώδη ζητήματα τῆς ζωῆς τῆς.

Θεωροῦσε τήν υπεύθυνη ἐνημέρωση τῶν πιστῶν στά οὐσιώδη ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά νά μὴν παρασύρονται οἱ πιστοί ἀπό τήν παραπληροφόρηση καί διαστρέβλωση τῆς ἀλήθειας.

Στά κύρια ἄρθρα πού ὁ ἴδιος ἔγραφε ἀνέπτυξε τίς θέσεις τῆς Ἐκκλησίας μας καί ἐπιχειρηματολόγησε ὑπέρ αὐτῶν. Ἀντέλεγε μετά παρησίας σ' ὅσα εἴτε συνέβαιναν εἴτε ἐμελεῶντο καί ἐσχεδιάζοντο ἀπό τούς κατά καιρούς υπευθύνους τῆς δημόσιας ζωῆς καί ἔβλαπταν τήν Ἐκκλησία καί τήν πνευματική ζωή. Ἡ «ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ» ἔγινε ἡ πνευματική ἔπαλξη ἀπό τήν ὁποία ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας ἐμάχετο συνεχῶς μετά πνευματικῆς ρώμης ὑπέρ τῶν δικαίων τῆς Ἐκκλησίας, τῆς πνευματικῆς ταυτότητος καί αὐτοσυνειδησίας τῶν Ἑλλήνων, τῆς γλώσσης, τῆς ἱστορίας τῆς πατρίδος μας. Στιγματίζε τίς κοινωνικές μάστιγες πού λυμάνονταν τίς ψυχές καί ἰδιαίτερως τῶν νέων καί φώτιζε μέ τήν συχνή ἀρθρογραφία του τήν πορεία τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας.

2ον. Τήν πνευματική κατάρτιση τῶν πιστῶν.

Ὁ ἀείμνηστος Ἱεράρχης ἔδιδε προτεραιότητα στήν πνευματική κατάρτιση τῶν πιστῶν, τήν ὁποία ἐπεδίωκε μέ ὅλα τά πρόσφορα μέσα, κηρύγματα, διαλέξεις, περιοδείες, ἐκδηλώσεις, ραδιοφωνικές ὁμιλίες, δημοσιεύσεις καί εἴ τι ἕτερο πρόσφορο μέσο.

Ἔτσι καί ἡ «ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ» ἐξελίχθηκε σέ ὄργανο αὐτῆς τῆς πνευματικῆς καλλιέργειας μέ θέματα ὀρθοδόξου διδασχῆς, πνευματικότητος καί οἰκοδομῆς ἐν Χριστῷ.

3ον. Τήν ἐνημέρωση καί ἐπικοινωνία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μέ τούς πιστούς.

Θεωροῦσε ὅτι ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία εἶναι κοινωνία προσώπων, πού συνδέονται μέ τήν κοινή πίστη, τήν κοινή ζωή καί τήν κοινή πορεία στόν χρόνο, αὐτός ὁ πνευματικός σύνδεσμος ἔπρεπε νά καλλιεργηθεῖ καί νά ἐνισχυθεῖ.

Οἱ πιστοί ἔπρεπε νά ἐνημερώνονται γιά ὅλα τά θέματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, νά πληροφοροῦνται οἱ «ἐγγύς καί οἱ μακράν», ὅτι ἡ Ἱερά Μητρόπολις εἶναι ἕνας ζωντανός καί δραστήριος ὄργανισμός πού συμμετέχει μέ δυναμικό τρόπο στό σύγχρονο γίνεσθαι. Δέν συμβιβάζοταν μέ τήν περιθωριοποίηση τῆς Ἐκκλησίας καί τήν ἀπουσία τῆς ἀπό τήν σύγχρονη ζωή.

Τίς σκέψεις αὐτές ἀνέπτυξε πολλές φορές καί μέ ἀναλυτικό τρόπο στούς τότε συνεργάτες του, τόν Πρωτοσύγκελλο, τούς Ἱεροκήρυκες καί τούς υπευθύνους διαφόρων ἱεραποστολικῶν τομῶν καί δράσεων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Ἄκουε μέ προσοχή τίς ἀπόψεις ὄλων, τίς σημείωνε καί τίς ἐπεξεργαζόταν ὥστε τό ἐγχείρημα νά ἐπιτύχει καί νά ἀποδώσει τά ἀναμενόμενα ἀποτελέσματα. Ὅλα συνεζητοῦντο καί ἀπεφασίζοντο στό ἐπιτελεῖο αὐτό πού ἐσχεδίαζε ὅλα τά ἱεραποστολικά ἔργα, τίς πρωτοβουλίες τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καί τήν διακονία τῆς.

Θυμοῦμαι καλῶς ὅτι σέ μιά τέτοια σύσκεψη ἀποφασίσθηκε ὁ τίτλος τοῦ ἐντύπου, ἡ μορφή του, ἡ κάλυψη τῶν ἐξόδων ἐκτύπωσης, ἐάν θά διανέμεται ἢ θά ἀποστέλλεται, ἀκόμη καί τό ἐνδεχόμενο νά πωλεῖται στά περίπτερα, ποῖοι θά ἐτοιμάζουν συνεργασίες πρὸς δημοσίευση καί πολλά ἄλλα τέτοια.

Ἐχοντας τήν πείρα τῶν πολλῶν ἐτῶν πού διακονοῦσα αὐτό τό ἔργο, δοξάζω τόν Θεό πού εὐλόγησε αὐτή τήν πρωτοποριακή πρωτοβουλία του γιά τήν ἐποχή ἐκείνη γιά στέρεη καί οὐσιαστική ἐνημέρωση καί οἰκοδομή τῶν πιστῶν πού συνέβαλα μέ τίς ταπεινές καί ἐλάχιστες δυνάμεις μου στήν ἐπιτυχία τῆς διακονίας αὐτῆς. Παρά τό γεγονός ὅτι οἱ πρωτοβουλίες τοῦ Μητροπολίτου Χριστοδούλου σήμαιναν γιά τούς συνεργάτες του περισσότερο κόπο καί ἀνάληψη εὐθυνῶν, ἐν τούτοις ὅλοι μέ προθυμία ἀνταποκρίνονταν στό κάλεσμά του καί μέ πνεῦμα συνεργασίας διεκπεραιώνονταν τά ἱεραποστολικά αὐτά ἔργα.

«ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ»: Ένας μαχητικός ἄμβωνας!

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ
30
Χρόνια

ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΣ, ΠΑΞΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΠΟΝΤΙΩΝ ΝΗΣΩΝ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Συμπληρώνονται 30 χρόνια από τόν Φεβρουάριο του 1982, ὅποτε καί ξεκίνησε μέ πρωτοβουλία, ἔμπνευση καί ἐπιμέλεια τοῦ μακαριστοῦ τότε Μητροπολίτου Δημητριάδος καί μετέπειτα Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Χριστοδούλου, ἡ ἔκδοση τῆς ἐφημερίδας ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ. Ἡ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ ἀποτελέσκει γιά τόν μακαριστό πνευματικό πατέρα μας ἕνα βῆμα ὄχι μόνο γιά νά ἐνημερώνεται ὁ λαός τοῦ Θεοῦ, νά ἀποτυπώνεται τό ἔργο τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας καί νά δίδεται ὑπεύθυνη πληροφόρηση πάνω στά θέματα τόσο τῆς Ἐκκλησίας ὅσο καί τῆς κοινωνίας τῆς Μαγνησίας, ἀλλά καί τή δυνατότητα νά φανερώνει τήν πολυτάλαντη προσωπικότητα καί τό εὖρος τῶν ὁριζόντων του, ὄχι μόνο γιά τόν τόπο, ἀλλά καί τήν Ἐκκλησία εὐρύτερα.

Ὅποιος ἀνατρέξει στά φύλλα τῆς ἐφημερίδας θά διαπιστώσει πλοῦτο εἰδήσεων καί σχολίων πού ἀφοροῦσαν ὄχι μόνο στήν Ἑλλάδα, ἀλλά καί στήν Εὐρώπη καί στόν κόσμο, κυρίως γιά ζητήματα πού ἄπτονταν τῆς χριστιανικῆς πίστεως καί παραδόσεως. Ταυτόχρονα ὅμως ἔδιναν τή δυνατότητα στόν μακαριστό νά φέρνει τούς πιστούς τῆς Μαγνησίας σέ ἐπαφή μέ ξένες ἐφημερίδες καί περιοδικά τόσο θύραθεν ὅσο καί χριστιανικῆς ταυτότητας. Ὁ ἴδιος ὁ Μητροπολίτης Χριστόδουλος ἔβρισκε τίς εἰδήσεις, τίς μετέφραζε καί τίς σχολίαζε. Ἰδίως ἀπό τήν στήλη «Τίμια καί Ἀπλά» ἔδινε μέ τό δικό του μαχητικό τρόπο τήν μαρτυρία πού ὄλοι θαυμάσαμε ἔτι περισσότερο στά χρόνια τῆς Ἀρχιεπισκοπίας του. Παράλληλα, ἐνέπνεε ἱκανούς κληρικούς, ἀλλά καί λαϊκούς συνεργάτες νά καταθέτουν τήν μαρτυρία τους γιά τήν Ἐκκλησία, τήν πίστη, τήν ἐπικαιρότητα, τόν ἀγώνα ἐναντίον τῶν αἱρέσεων, τή νεολαία, τά κοινωνικά προβλήματα καί ἄλλα ζητήματα τρεχούσης ἤ καί εὐρύτερας ἐπικαιρότητας. Κατ' αὐτόν τόν τρόπο ὁ μακαριστός μᾶς ἐνθάρρυνε νά διακονοῦμε στό ἔργο τοῦ λόγου καί νά ἐνισχύουμε τήν προσπάθεια τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας νά λάμψει «ὡς λύχνος» καί νά φωτίζει «ἅπασιν» (Ματθ. 5, 15). Πέρα ἀπό τήν προσωπικότητα, τήν παιδεία καί τά δικά του ἐνδιαφέροντα, ὁ Μητροπολίτης Χριστόδουλος ἤθελε νά δίνουμε ὄλοι τόν καλύτερό μας ἑαυτό σέ κάθε τομέα καί ἡ ἐφημερίδα ἦταν κι αὐτή ἕνας τρόπος διακονίας, μαρτυρίας καί προσωπικῆς καλλιέργειας τοῦ καθενός, πού ἐνθαρρύνονταν νά προσδεύσει διά τῆς ἀόκνου ἐργασίας.

Ἡ προσωπική μας συνεργασία μέ τήν ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ συνεχίστηκε καί στά πρώτα χρόνια τῆς ἀρχιερατείας τοῦ νῦν Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνατίου

ου, διαδόχου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Μπορεῖ τό σχῆμα καί ἡ ἐμφάνιση τῆς ἐφημερίδας νά ἄλλαξαν, ἀλλά καί στά χρόνια αὐτά ἡ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ παρέμεινε ἕνας μαχητικός ἄμβωνας, ὁ ὁποῖος μέ τό πολυποικίλο τῶν συνεργασιῶν καί τῶν κειμένων καί μέ τήν παρουσίαση τοῦ ἔργου τῆς Μητροπόλεως, ἀπέδειξε καί ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Δημητριάδος εἶναι μία ζωντανή κατά πάντα τοπική Ἐκκλησία.

Ἡ δική μας συνεργασία λάμβανε ἀφορμή κυρίως ἀπό τίς ἐορτές τῆς πίστεώς μας καί μᾶς ἔκανε νά ἀποτυπώνουμε τό ἀσκητικό βίωμα τῆς παραδόσεώς μας καί τόν τρόπο πού αὐτό ἀποτυπώνονταν στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἐπίσης καί τήν ἀνάγκη νά ξαναβροῦμε ὡς λαός καί ὡς πιστοί τήν ἐλευθερία ὄχι μόνο ἀπό τά πάθη, ἀλλά καί ἀπό κάθε λογῆς ὑλική ἐξάρτηση πού ὁ σύγχρονος πολιτισμός δυστυχῶς καλλιέργησε καί ἐξακολουθεῖ νά καλλιεργεῖ. Πολλές φορές μᾶς δόθηκε ἡ δυνατότητα νά σχολιάσουμε σπουδαῖα ζητήματα τῆς τότε ἐπικαιρότητας, ὅπως ἡ διαμάχη γιά τίς ταυτότητες, ἡ σχέση τῆς Ἑλλάδος μέ τήν Εὐρώπη, ἡ θέση τῆς Ἐκκλησίας στήν ἐλλαδική κοινωνία, θέλοντας κι ἐμεῖς μέ τή σειρά μας νά συμβάλουμε, ὅσο οἱ δυνάμεις μας τό ἐπέτρεπαν, στό ἔργο τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἀλλά καί τοῦ νέου Μητροπολίτου Δημητριάδος ἡ Ἐκκλησία νά ἀφυπνίσει πνευματικά τήν πατριδα καί τό λαό μας. Τό ἔργο αὐτό συνεχίζουμε, μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί τίς πρεσβεῖες τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, στήν Μητρόπολή μας, στήν ὁποία ἐξελέγημεν καί ἐγκατασταθήκαμε τό φθινόπωρο τοῦ 2002.

Μέ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον ἐξακολουθοῦμε ὅμως νά παρακολουθοῦμε τήν πορεία καί τήν μαρτυρία τῆς ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ. Καί σημειώνουμε μέ ἰδιαίτερη ἱκανοποίηση τό γεγονός ὅτι ὁ ἀγαπτός ἐν Χριστῷ ἀδελφός Σεβασμιωτάτος Μητροπολίτης Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνατίος συνεχίζει, τιμᾶ καί δίδει τό δικό του στίγμα στό ἔργο τοῦ μακαριστοῦ ἀπό Δημητριάδος Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου καί ὡς πρὸς τήν ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ. Συγχαίρουμε γιά τό ἀφιέρωμα αὐτό καί εὐκόμαστε ὀλοκαρδίως καί ἡ περιοδική αὐτή ἔκδοση νά συνεχίσει, παρά τίς δυσκολίες τῆς ἐποχῆς μας, τήν μαρτυρία τῆς, ἀλλά καί ἡ Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος, στήν ὁποία ἡ παρακαταθήκη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου παραμένει ζῶσα, νά εἶναι καί νά λειτουργεῖ ὡς μία ἀκάματη καί δυναμική τοπική Ἐκκλησία, ὑλοποιώντας καί τήν ἀποστολή τῆς ἐν Χριστῷ, ἀλλά καί κάνοντας τό λαό τοῦ Θεοῦ «καυχώμενο ἐν Κυρίῳ» (Β' Κορ. 10, 17) γιά τούς ποιμένες καί τούς ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου.

Τό Μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας

ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ κ. ΘΕΟΛΟΓΟΥ

Εκκλησία τοῦ Χριστοῦ καλεῖται ἡ θεανθρώπινη καὶ ὑπερφυῆς ἐκείνη πραγματικότητα, ἡ ὁποία οὔτε μπορεῖ νά περιγραφεῖ μέ σαφήνεια, οὔτε πολύ περισσότερο νά κατανοηθεῖ μέ ὄρους τῆς ἐγκοσμίου πραγματικότητος. Κατ' ἀκρίβεια ἡ Ἐκκλησία εἶναι μυστήριο ἀπροσπέλαστο ἀπό τὴν ἀνθρώπινη διάνοια, βιούμενο μόνο διὰ τῆς πίστεως. Τό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας συνάπτεται στενότερα μέ τό ὑπέρξενο μυστήριο τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως. Αὐτός ἴσως νά εἶναι καί ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖο ὁ νέος ὄσιος πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας, π. Ἰουστίνος (Πόποβιτς) ἔγραφε ὅτι ἡ Ἐκκλησία «ἀποτελεῖ τό ἀγιότατον καί προσφιλέστατον μυστήριον τοῦ Θεοῦ, μυστήριον τῶν μυστηρίων, ἢ μάλλον παμμυστήριον τῶν παμμυστηρίων». Ἀκριβής, λοιπόν, ὁρισμός τῆς Ἐκκλησίας δέν μπορεῖ νά δοθεῖ. Αὐτό ὅμως πού θά μπορούσαμε «οἰκονομικῶς» νά ποῦμε εἶναι ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό πραγματικό καί πανάγιο Σῶμα τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, στό ὁποῖο ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, ὡς ἡ πανακήρατη Κεφαλή του καί μέσα ἀπό τά ἅγια Μυστήρια, μᾶς συσσωματώνει καί μᾶς κάνει τίμια καί ὀργανικά μέλη Του. Διά τοῦ Χριστοῦ δέ ἀκολουθῶς ἐνωόμεθα κατὰ χάριν καί κοινωνοῦμε μέ τὴν Παναγία Τριάδα. «Ἐκκλησία εἶναι ὁ Χριστός, ὁ μεθ' ἡμῶν ὢν καί εἰς τούς αἰῶνας παρατεινόμενος» σημειώνει ἐπίσης καί ὁ ἱερός Ἀύγουστίνος.

Ἡ Ἐκκλησία, ὡς «μυστήριον σεσιγημένον», ἔχει τὴν ἀρχὴ τῆς πολὺ πρὶν ἀκόμη καί ἀπό τὴν δημιουργία τοῦ ὄρατου καί ἀοράτου κόσμου. Ὁ μεταποστολικὸς ἐκκλησιαστικὸς συγγραφέας Ἑρμᾶς λέγει χαρακτηριστικῶς ὅτι ὁ Θεός ἔκτισε «τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ ἐν τῇ ἰδίᾳ σοφίᾳ καί προνοίᾳ». Ἡ Ἐκκλησία «πάντων πρώτη ἐκτίσθη διὰ τοῦτο καί πρεσβύτερα». Τό ἀειθαλές, εὐσκίόφυλλο καί εὐρύχωρο δένδρο τῆς Ἐκκλησίας ἔχει τὴν ρίζα του στό μυστήριο τῆς Ὑπερουσίου Τριάδος.

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει οὐράνια τὴν καταγωγή της, γι' αὐτό καί ἔχει ὡς σκοπὸ νά προετοιμάζει οὐρανοπολίτες. Τὸν πανάγιο Οἶκο Του, τὴν Ἐκκλησία, ἔκτισε «ὁ Πατὴρ διὰ τοῦ Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ὡς τὴν πρώτην καί σπουδαιότατην καί προσφιλεστάτην κτίσιν καί δημιουργίαν Του» (Ἰω. Καρμίρη, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιολογία). Ἡ Ἐκκλησία εἶχε τό πρῶτον ἀποτελεσθῆ ἀπό τούς οὐρανίους χορούς τῶν πλησιοθέων Ἀγγέλων. Ἀργότερα, καί μετὰ τὴν ἐνανθρώπιση τοῦ Θεοῦ Λόγου, προστίθενται καί οἱ βαπτιζόμενοι στό ὄνομα τῆς Παναγίας Τριάδος ἀνθρώποι. Ὡς γενέθλιος ἡμέρα τῆς ἐπὶ γῆς φανερώσεως τῆς Ἐκκλησίας θεωρεῖται ἡ ἁγία Πεντηκοστή, ὅταν τό Πανάγιο Πνεῦμα ἐπεφοίτησε στους ἁγίους Ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ. Κατ' ἀκρίβεια ἡ Ἐκκλησία ὡς ἐγκόσμια πραγματικότητα, χωρὶς ποτέ νά εἶναι «ἐκ τοῦ κόσμου τούτου», ἀλλὰ ἀποτελοῦσα τὸν κόσμον (τό στολίδι) τοῦ κόσμου,

παρουσιάζεται ὡς «καρπὸς τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστοῦ» (Παν. Τρεμπέλα, Δογματική).

Ὁ πιστὸς ἄνθρωπος ὡς τίμιος, ζωντανὸς καί ἀγωνιζόμενο μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ συμφιλιώνεται μέ τὸν Θεό, δικαιώνεται, ζωοποιεῖται, καθαρίζεται, φωτίζεται, ἀγιάζεται, σώζεται, χριστοποιεῖται, ἀπολαμβάνει τῆς θείας υἰοθεσίας, γίνεται κληρονόμος Θεοῦ καί συγκληρονόμος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μέσα στὴν Ἐκκλησία συγκροτεῖται ἡ οἰκογένεια τῶν διεσκορπισμένων παιδιῶν τοῦ Θεοῦ, τά ὁποῖα συγκεντρώνονται ἀπὸ τὸν Χριστὸν καί διὰ τοῦ Χριστοῦ «εἰς ἓν». Στὴν Ἐκκλησία ὡς τὴν κατεξοχὴν χαρισματικὴ πραγματικότητα γινόμεθα καί πάλιν «οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ» (Ἐφεσ. β' 19) καί λαὸς Του περιούσιος. Ἡ τρισευδαίμων κοινωνία τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ, πού ὑπῆρχε στὸν Παράδεισο καί διεκόπη «φθόνῳ καί συνεργίᾳ τοῦ Διαβόλου» λόγῳ τῆς προπατορικῆς ἁμαρτίας, ἀποκαθίσταται διὰ τοῦ Χριστοῦ μέσα στὴν Ἐκκλησία, ὅπου ὁ χριστιανὸς κοινωνεῖ μέ τὸν Θεὸ καί ἀλληλοπερικυρῶνεται «ἐν παροξυσμῷ ἀγάπης» μέ τὸν συνάνθρωπὸν του, ὑπερβαίνει τὸν ἀτομισμὸ καί τὴ φιλαυτία του καί ζεῖ τὴν θαλπωρὴ τῆς ἐν Χριστῷ οἰκογενείας. Τό νά εἴμεθα ὀργανικῶς διὰ τῆς πίστεως, τῆς μυστηριακῆς κοινωνίας καί τοῦ ὀρθοδόξου ἥθους ἐνταγμένοι ὡς μέλη στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, συνιστᾶ προϋπόθεση τῆς σωτηρίας μας. Γιά αὐτό καί στό ἱερώτατο Σύμβολο Νικαίας-Κωνσταντινουπόλεως μετὰ τὴν πίστη μας στὴν Παναγία Τριάδα, ὁμολογοῦμε ἐπίσης καί διακηρύσσουμε τὴν πίστη μας «εἰς μίαν, ἁγίαν, καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν», δηλαδή τὴν ἁγία Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία μας. Ὁ μεταποστολικὸς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ἅγιος Κυπριανός, σημειώνει ὅτι «ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας δέν ὑπάρχει σωτηρία» ἢ ὅτι «δέν μπορεῖ νά ἔχει τὸν Θεὸν πατέρα ἐκεῖνος, πού δέν ἔχει τὴν Ἐκκλησία μητέρα».

Σέ κάθε εὐχαριστιακὴ σύναξη βεβαιωνόμεθα, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὅτι δέν εἴμεθα ἄτομα ἀποκεκομμένα ἀπὸ τὸν Θεὸ καί τὸν συνάνθρωπό μας ἀλλὰ «κοινωνία ἁγίων», οἰκογένεια Θεοῦ, Σῶμα Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ συμμετοχὴ μας στὴν Θεῖα Λειτουργία, πού εἶναι ἡ πλέον αὐθεντικὴ φανέρωση τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας, δέν συνιστᾶ κατὰ κανένα τρόπο μίαν τυπικὴ ἐκπλήρωση ἐνός κάποιου θρησκευτικοῦ καθήκοντος ἀλλὰ ἀπαραίτητη προϋπόθεση σωτηρίας καί ζωῆς. Χριστιανὸς «ἀσύνακτος» δέν νοεῖται οὔτε καί μπορεῖ νά ὑπάρξει. Σωζόμεθα ἐπειδὴ εἴμεθα μέλη τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας, «τῆς νύμφης τοῦ Χριστοῦ» τὴν ὁποία αὐτὸς ὁ Κύριος «περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου Αὐτοῦ αἵματος». Ἡ Ἐκκλησία εἶναι κατὰ τὸν θεῖο Ἀπόστολο Παῦλο «στύλος καί ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας». Αὐτὴ τὴ σώζουσα τὸν ἄνθρωπο ἀλήθεια διαφυλάσσει, δύο χιλιάδες χρόνια τώρα, ἀκέραια καί ἀνόθευτη, μόνον ἡ ἁγία Ὁρ-

ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΟΙ ΕΣΠΕΡΙΝΟΙ

Ο ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ & ΑΛΜΥΡΟΥ

κ. ΙΓΝΑΤΙΟΣ

χοροστατεί στον Έσπερινό και κηρύττει
τό θείο Λόγο στους κάτωθι Ναούς:

Κυριακή 26 Φεβρουαρίου **Τυρινής**

Έσπερινός της Συγνώμης
Ίερός Ναός Αναλήψεως
του Χριστού Βόλου, 6:00 μ.μ.

Κυριακή 4 Μαρτίου **Α΄ Νηστειών**

Ίερός Ναός Ματαμορφώσεως του
Σωτήρος Βόλου, 6:00 μ.μ.

Κυριακή 11 Μαρτίου **Β΄ Νηστειών**

Ίερός Ναός
Άγιου Βασιλείου Βόλου, 6:00 μ.μ.

Κυριακή 18 Μαρτίου **Γ΄ Νηστειών**

Ίερός Ναός Αγίων Κωνσταντίνου
και Ελένης Βόλου, 6:00 μ.μ.

Κυριακή 25 Μαρτίου **Δ΄ Νηστειών**

Ίερός Ναός Ευαγγελισμού της
Θεοτόκου Ν. Ίωνίας, 6:30 μ.μ.

Κυριακή 1η Απριλίου **Ε΄ Νηστειών**

Ίερός Ναός
Άγιου Νικολάου Βόλου, 6:30 μ.μ.

θόδοξη Έκκλησία μας. Ἡ ἅγια Ἐκκλησία μας εἶναι θεμελιωμένη ἀμετακίνητα πάνω στήν ἀκρογωνιαία πέτρα τῆς πίστεως, στόν θεάνθρωπο Κύριο καί Σωτήρα μας, Ἰησοῦ Χριστό. Ἡ «ἅγιοφόρος καί θεοπρεπεστάτη κιβωτός τῆς σωτηρίας μας», ἡ ἅγια Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, δέν εἶναι ἕνας ἀνθρώπινος θεσμός, ἴδρυμα, σωματεῖο, λέσχη εὐσεβῶν ἀνθρώπων, ἠθικοπλαστικός σύλλογος, ἀλλά πρωτίστως καί κυρίως «τό θεότευκτο ἔργαστήριο τῆς σωτηρίας μας», ἡ ἐν Χριστῷ «καινή κτίσις», ὁ αὐθεντικός τρόπος ζωῆς καί ἡ σώζουσα τόν ἄνθρωπο κοινωνία προσώπων ἐν Χριστῷ.

Αὐτό τό ἀγιώτατο μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας καθίσταται συγκεκριμένη πραγματικότητα «ἐν χρόνῳ καί τόπῳ» γιά τόν κάθε χριστιανό μέσα στή ἑνορία, πού εἶναι τό βασικό κύτταρο τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Στήν ἑνορία του ὁ κάθε πιστός λαμβάνει πείρα τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι ἕνα γενικό, ἀόριστο καί ἀφηρημένο γεγονός, ἀλλά ἡ συγκεκριμένη εὐχαριστιακή σύναξη εἰς τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, πού διακοινωνεῖται ἀπό τούς ὀρισμένους ἱερεῖς πού εἶναι ἐνωμένοι μέ τόν, εἰς τύπον καί τόπον Χριστοῦ, εὐρισκόμενο κανονικό Ἐπίσκοπο. Τό σύνολο τῶν ἑνοριῶν συγκροτοῦν τήν κάθε τοπική Ἐκκλησία, ἡ ὁποία διά τοῦ Ἐπισκόπου τῆς εἶναι ἐνωμένη μέ τήν ἀνά τήν οἰκουμένη ἅγια Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

Στή ἑνορία του ὁ κάθε χριστιανός ἀπό τά παιδικά του χρόνια ζεῖ προσωπικῶς τό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι ἡ ἀληθῆς πνευματική του οἰκογένεια. Μέσα στήν ἑνορία ὁ κάθε πιστός ἔχει τήν δυνατότητα νά αισθανθεῖ «ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι» τόν ἱερέα ὡς τόν πνευματικό του πατέρα καί τούς χριστιανούς ὡς τούς πνευματικούς του ἀδελφούς. Στήν ἑνορία οἱ πιστοί ἑνός συγκεκριμένου τόπου μέ τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐκκλησιοποιοῦνται, ἐνωноνται πνευματικῶς, συμπορεύονται, ἀδελφοποιοῦνται, κοινωνοῦν μέ τόν Θεό καί τή σεπή εἰκόνα Του, τόν ἄνθρωπο, γίνονται διά τῆς συμμετοχῆς στά θεϊότατα Μυστήρια καί μάλιστα σ' αὐτό τῆς Θείας Εὐχαριστίας «μέτοχοι ζωῆς αἰώνιου». Τό ὄρατό κέντρο τῆς κάθε ἑνορίας, ἡ ἀστείρευτη πηγή τῶν θείων χαρισμάτων, εἶναι βεβαίως ὁ Ἱερός Ναός (ἡ ἐκκλησία), ὅπου τελεσιουργεῖται ἐν Χριστῷ, τό μυστήριο τῆς σωτηρίας καί ὁ ὁποῖος κατά τόν ἀγιώτατο Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Γερμανό εἶναι «Οἶκος προσευχῆς, συνάθροισις λαοῦ, σῶμα Χριστοῦ ὄνομα αὐτῆς νύμφη Χριστοῦ, τῷ ὕδατι τοῦ βαπτίσματος αὐτοῦ καθαρθεῖσα, καί τῷ αἵματι ραντισθεῖσα τῷ Αὐτοῦ, καί νυμφικῶς στολισαμένη, καί τῷ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μύρῳ σφραγιζομένη... Ἐκκλησία ἐστίν ἐπίγειος οὐρανός, ἐν ἧ ὁ ἐπουράνιος Θεός ἐνοικεῖ καί ἐμπεριπατεῖ, ἀντιτυποῦσα τήν Σταύρωσιν καί τήν Ταφήν καί τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, δεδοξασμένη ὑπέρ τήν σκηνήν τοῦ Μωυσέως, ἐν πατριάρχεις προτυπωθεῖσα, ἐν ἀποστόλοις θεμελιωθεῖσα, ἐν ἧ τό ἱλαστήριον καί τά ἅγια τῶν ἁγίων, ἐν προφῆταις προκρηχθεῖσα, ἐν ἱεράρχαις κατακοσμηθεῖσα καί ἐν μάρτυσι τελειωθεῖσα καί ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτῶν λειψάνοις ἐνθρονισθεῖσα. Ἐκκλησία ἐστίν οἶκος θεϊκός, ἔνθα ἡ μυστική ζωοθυσία γέγονε». Ἡ κάθε ἑνορία, ὡς ἡ ἐντός συγκεκριμένων γεωγραφικῶν ὁρίων εὐχαριστιακή σύναξη εἶναι μία πραγματική εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Βεβαίως ἡ κάθε ἑνορία δέν ἀποτελεῖ ἀπό μόνη τῆς, αὐτάρκη καί αὐτοτελή εὐχαριστιακή ἐνότητα ἀλλά προέκταση «ἐν τόπῳ» τῆς μίας ἐπισκοποκεντρικῆς Εὐχαριστίας. Μέ τήν ἐμφάνισιν, ἤδη ἀπό τόν τρίτο μ.Χ. αἰῶνα καί γιά λόγους καθαρῶς πρακτικούς (πληθυσμιακή αὔξησιν τοῦ πληρώματος τῆς ἑνορίας), πραγματοποιήθηκε ἡ ἐπέκταση τῆς μίας, ὑπό τόν Ἐπίσκοπο, Εὐχαριστίας μέσα στά γεωγραφικά ὅρια τῆς Ἐπισκοπῆς, χωρίς ὅμως νά δημιουργηθοῦν οὐσιαστικῶς νέα κέντρα Εὐχαριστιακῆς ἐνότητος, καθῶς συμφῶνως μέ τήν ὀρθόδοξη Ἐκκλησιολογία μας ἡ «μία, ἅγια, καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία» δέν ἀποτελεῖ «ἄθροιστική ἐνότητα μερῶν, ἀλλά ὀργανική ἐνότητα πλήρων Ἐκκλησιῶν πού ταυτίζονται μεταξύ τους, ὥστε νά ἀποτελοῦν ἕνα Σῶμα ὑπό μίαν Κεφαλήν» (Μητρ. Περγᾶμου Ἰωάννου, *Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ Θεῇ Εὐχαριστίᾳ καί τῷ Ἐπισκόπῳ*).

Ἡ εὐτακτη, ὑπό τίς παραπάνω ἀπαρασάλευτες προϋποθέσεις, ἐκκλησιολογικές καί κανονικές, λειτουργία τῆς ἑνορίας, μέ κέντρο πάντοτε τό ἱερό θυσιαστήριον, ἀπ' ὅπου ξεκινοῦν καί καταλήγουν τά πάντα, μπορεῖ νά βοηθήσει τόν πιστό ἄνθρωπο στήν οὐσιαστική βίωσιν τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας. •

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ μοναδική λύση

Βρισκόμαστε σέ μία ἐποχή ὅπου τά πάντα ἀνατρέπονται. Ὁ ὕλικός ἐφησυχασμός τῶν προηγουμένων δεκαετιῶν ὅπου δέσποζε ὁ ἄκρατος καταναλωτισμός καί τό δανεικό πλαστικό χρήμα καί κυρίως ἡ ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τό Θεό, καί ἡ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη τοῦ ἀνθρώπου στίς δικές του δυνάμεις, μᾶς ὀδήγησαν στήν σημερινή οικονομική, ἠθική καί πνευματική καταστροφή.

Οἱ μεγαλοτραπεζίτες καί τό διεφθαρμένο πολιτικό σύστημα δεκαετιῶν ἀπέσυρε ξαφνικά τήν καλά στημένη καί δελεαστική, δῆθεν παραδείσια, εἰκόνα τοῦ πλουτισμοῦ καί τῆς κατανάλωσης, καί τότε ὁ χωρίς πνευματικά καί ἠθικά ἐφόδια ἄνθρωπος ἔμεινε κενός, ἀδύναμος, ἀπελπισμένος, κατήντησε ἀγανακτισμένος νά φωνασκεῖ στίς πλατεῖες καί νά ζητεῖ ἀπό ἐκείνους πού τόν ἀδίκησαν καί τόν διέφθειραν τήν ἀπονομή τῆς δικαιοσύνης. ἼΑρα ἡ ζωή μας ἔγινε ἕνα ἀνυπέρβλητο ἀδιέξοδο.

Καθημερινά ζοῦμε μέ τήν ἀγωνία νέων μέτρων καί μέ τό φόβο, νά μήν μπορούμε νά ἀνταποκριθοῦμε οικονομικά σ' αὐτά. Καθημερινῶς, ὑπάλληλοι χάνουν τήν δουλειά τους ἢ μειώνεται σημαντικά ὁ μισθός τους. Ἔμποροι καί ἀγορές δοκιμάζονται ἀπό τήν μειωμένη ἀγοραστική κίνηση καί ἀπό τήν αὔξηση τῶν φόρων. Νέοι ἄνθρωποι, ἱκανοί καί προσοντούχοι, ἀναγκάζονται νά ταξτοποιοῦν τῆς βιοποριστικές ἀνάγκες τους μέ τό ἐπίδομα τῆς ἀνεργίας. Συνταξιῶχοι στεροῦνται τ' ἀναγκαῖα, ἐπειδή τά ἀσφαλιστικά τους ταμεῖα, τά ὁποῖα μέ τόν ἰδρώτα καί τόν κόπο τους δημιούργησαν, μειώνουν τῆς συντάξεις. Καθημερινά βλέπουμε ἀνθρώπους καί ἀκοῦμε τῆς δοκιμασίες πού σπκόνουν στίς πλάτες τους. Τῆς ἀνυσυχίας μαθητῶν καί φοιτητῶν γιά τό ἀβέβαιο μέλλον καί τήν καταστροφή τῶν ὄνείρων τους.

Παράλληλα ἡ ὑποβάθμιση τῆς παιδείας, ἡ ἀλλοίωση τῆς ἱστορίας μας στό ὄνομα μιᾶς ἄκαιρης καί ἄσκοπης πολυπολιτισμικής μαζικοποίησης μας μέ τούς γειτονικούς λαούς, ἡ λήθη πατροπαράδοτων ἠθῶν καί ἐθίμων μοναδικῆς πολιτισμικῆς καί πολιτιστικῆς ἀξίας, ἡ περιθωριοποίηση καί ἡ διαστρέβλωση ἰδανικῶν καί ἀξιῶν, πού παλαιότερα προκαλοῦσαν ἀφύπνιση στίς συνειδήσεις μας καί μᾶς κρατοῦσαν ἐνωμένους καί ἰσχυρούς, ἡ ἀποδόμηση τῆς ἑλληνικῆς οἰκογένειας, πού ἀποτελοῦσε βασική προϋπόθεση τῆς ἐνόπτητας καί τῆς συνοχῆς τοῦ κοινωνικοῦ μας ἰστοῦ, ὅλα αὐτά, συνθέτουν τήν εἰκόνα τῆς σημερινῆς ἀποσύνθεσης.

Δυστυχῶς ἡ ἔλλειψη ἐμπνευσμένων ἡγεσιῶν, πού θά μπορούσαν νά διορθώσουν τά πράγματα καί νά φέρουν καί πάλι τήν χαρά καί τήν ἐλπίδα στά πρόσωπα τῶν ἀνθρώπων, μᾶς ἀφήνει καταδικασμένους νά τρέχουμε ὀλοένα πρὸς τόν γκρεμό μιᾶς ὄχι μό-

νο οικονομικῆς ἀλλά συνολικῆς καί ὀλοκληρωτικῆς πώχευσης χωρίς φῶς στό τοῦνελ.

Ὡστόσο μᾶς διαφεύγει αὐτό πού ὁ ἐμπνευσμένος Στῆβεν Ράνσιμαν εἶπε ὅτι δηλαδή στόν 21ο αἰῶνα θά ἐπιβιώσει μόνον ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, γιατί δέν θά ἔχει ἀποτινάξει τήν ἰδέα ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι μυστήριο, ἡ ἀλλιῶς ὅτι ὁ 21ος αἰῶνας θά εἶναι ὁ αἰώνας τῆς Ὁρθοδοξίας. Δυστυχῶς ὁ λόγος του αὐτός δέν ἔτυχε τῆς κατάλληλης προσοχῆς οὔτε προβληματίσει δεόντως ἀκόμα ἐμᾶς τοῦς Ὁρθοδόξους.

Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ὁ φυσικός μας κῶρος. Ὁ Παράδεισός μας.

Ὁ Χριστός λέγει «δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς», καί τά λόγια του αὐτά ἀπευθύνονται σέ ὅλους μας πού ἔχουμε κουραστεῖ, ἐξαπατηθεῖ, ἀπογοητευθεῖ, ἀπελπιστεῖ ἀπό τίς φροῦδες ἐλπίδες, ὅλων ὅσοι μέχρι τώρα μᾶς ὑπόσχονταν δῆθεν κοινωνικές ἀλλαγές ἀπό ὀποιοδήποτε χρωματικό κομματισμό κι ἂν προέρχονται.

Μέσα στήν Ἐκκλησία τό ἄτομο μεταβάλλεται σέ πρόσωπο, ἐπικοινωνεῖ μέ τό Θεό καί τοῦς ἀδελφούς του (ἐχθρούς καί φίλους), παρηγορεῖται, ἀναπαύεται ἀπό τίς θλίψεις καί τά προβλήματα τῆς ζωῆς, ἐνώνεται μυστικά καί μυστηριακά μέ τοῦς ἄλλους συνανθρώπους του, γίνεται «ὄμαιμος» καί «σύναιμος» καί ὅλοι μαζί μέ τόν ἀρχηγό καί τελειωτή τῆς πίστεώς μας τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό.

Ἐπομένως, ἀπό σήμερα, μέσα στήν Ἐκκλησία μπορούμε καί βιώνουμε τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἐκκλησία εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, καί Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ζωή μας μέ τόν Χριστό.

Ἄρκει νά πάρουμε μία σημαντική ἀπόφαση στή ζωή μας: Νά σταματήσουμε τήν φρεναπάτη πρὸς τόν ἔξω κόσμο, τή ροπή μας στά μάτια καί ἀμαρτωλά, νά κάνουμε τήν αὐτοκριτική μας, νά ἀποκαταστήσουμε τήν ὑγεία τοῦ νοῦ καί τῆς καρδιάς καί νά ξεκινήσουμε τόν καλό ἀγώνα τῆς πίστεως. Νά ἐγκαταλείψουμε ὅλα τά μάτια καί ἀμαρτωλά καί νά παραδοθοῦμε στόν Θεό Πατέρα, ὁ ὁποῖος γνωρίζει καί ἀγαπᾷ τό πλάσμα του. Νά ἀλλάξουμε τή ζωή μας, νά ἐπιστρέψουμε στίς ἀγνές παραδόσεις μας, νά βάλουμε τόν Χριστό ξανά μέσα στήν προσωπική μας ζωή, στήν οἰκογένειά μας, στίς ψυχές τῶν παιδιῶν μας, νά ἐξομολογοῦμεθα ὡς ἄδολα παιδιά, νά μετέχουμε συχνά στό μυστήριο τῆς Θεῆς Εὐχαριστίας. Νά ἐπιστρέψουμε στίς ἀξίες καί τίς παραδόσεις μας, νά ἐγκαθιδρύσουμε στήν καθημερινή μας ζωή τήν εἰρήνη, τήν δικαιοσύνη, τήν θυσιαστική ἀγάπη, τήν προσευχή, τήν ἀλληλεγγύη, τήν εὐγένεια στίς σχέσεις μας μέ τόν ἄλλο, τήν ταπείνωση, τήν πραότητα.

του σημερινού άδιεξόδου

ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΒΡΕΣΘΕΝΗΣ κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ

“Όσο περισσότερο αγαπάμε τούς άλλους, όσο «κλαίμε μετά κλαιόντων», όσο έμεις θυσιάζομεθα γιά τούς άλλους, τόσο μεγαλύτερη ευτυχία έχουμε. “Όσο πιά πολύ ή καρδιά μας ζει αυτή τήν εμπειρία, τόσο περισσότερο καταλαβαίνουμε τί σημαίνει «αντίληψις του Κυρίου». Σημαίνει ότι ακριβώς τήν κρίσιμη στιγμή τής ζωής μας, μπαίνει ο Κύριος στήν καρδιά μας και τόν αντιλαμβανόμεθα, νιώθουμε μέσα μας χαρά και δύναμη.

Μέσα στήν Έκκλησία, όλες οι άρετές, πού προαναφέραμε, δέν είναι ιδεολογήματα και άφηρημένες έννοιες, αλλά ένσαρκώνονται, προσωποποιούνται στό πρόσωπο του Χριστού. “Αν βάλουμε Έκείνον καθοδηγητή μας τότε θά επιτύχουμε νά βιώσουμε όλες τίς άρετές. Θά αφυπνισθούμε και θά ξεφύγουμε από τήν κάθε κρίση πού σήμερα μās άπειλει.

“Ας θυμηθούμε τά λόγια του π. Γεωργίου Φλωρόφσκι «Είναι καιρός νά αναθεωρήσουμε και νά ξαναθυμηθούμε μέ μεγάλη προσοχή όλα εκείνα τά άλλοτε σκληρά και άλλοτε έμπνευσμένα μαθήματα και ύποθηκες του παρελθόντος. Και μία πραγματική άφύπνιση μπορεί νά αρχίσει μόνο όταν ακούγονται στό παρελθόν και στό μέλλον όχι μονάχα οι άπαντήσεις, αλλά και έρωτήματα. “Η ανεξάντλητη δύναμη τής πατερικής παράδοσης στή θεολογία εξακολουθεί νά καθορίζεται ακόμα από τό γεγονός ότι ή Έκκλησία ήταν ζωντανό βίωμα στους άγιους πατέρες, δηλαδή μία πνευματική αναζήτηση, μία όμολογία πίστης, μία δημιουργική λύση ζωικών προβλημάτων. “Από αυτό τό δημιουργικό πνεύμα άντλούσαν πάντοτε τήν έμπνευσή τους τά εκκλησιαστικά κείμενα. Μόνο μέ μία έπιστροφή στήν παράδοση και στους πατέρες μπορεί νά άποκατασταθεί ή ύγιής θεολογική ευαισθησία στήν εκκλησιαστική μας κοινωνία, ευαισθησία, χωρίς τήν όποία ή αναμενόμενη όρθόδοξη άφύπνιση δέν θά πραγματοποιηθεί ποτέ. Μέσα στά πατερικά κείμενα ή “Ορθόδοξη Έκκλησία άποκαλύπεται ως μία νικήτρια δύναμη, ως δύναμη αναγεννητική και καταφατική της ζωής, και όχι μονάχα ως καταφύγιο γιά τίς κουρασμένες και άποθαρρυσμένες ύπαρξεις. “Η “Ορθόδοξη Έκκλησία δέν είναι τό τέλος, αλλά ή αρχή, ή αρχή μιάς αναζήτησης και μιάς δημιουργίας. Είναι ή νέα δημιουργία». (“Έργα 5. Σταθμοί τής ρωσικής θεολογίας, Μέρος Πρώτο, μετάφραση Ευτυχίας Β. Γιούλτση, Θεσ/νίκη, 1986, σ. 8)

Μέ τήν ευκαιρία τής συμπληρώσεως 30 ετών προσφοράς του Δελτίου «ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ» τής Ίερās Μητροπόλεως Δημητριάδος και Άλμυρου, εύχομαι στόν Διευθυντή και τούς συντάκτες καλή και εύλογημένη χρονιά, ύγεια και δύναμη στό σπουδαίο έργο τής ενημέρωσης. Νά συνεχίσουν γιά πολλά ακόμα έτη τήν ώραία προσπάθειά τους.

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΒΟΛΟΥ

ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ 2012
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΟΜΙΛΙΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ 5 ΜΑΡΤΙΟΥ 2012

Όμιλία: «*Η ύπακοή στό θέλημα του Θεού*».

Όμιλητής: Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης

π. Έφραίμ Παναούσης, από τήν Ίερά Συνοδική Μονή Παναγίας Χρυσοπηγής.

ΔΕΥΤΕΡΑ 12 ΜΑΡΤΙΟΥ 2012

Όμιλία: «*Η αὐταπάτη*».

Όμιλητής: Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης **π. Βενέδικτος**, από τή Νέα Σκήτη του Άγίου Όρους.

ΔΕΥΤΕΡΑ 19 ΜΑΡΤΙΟΥ 2012

Όμιλία: «*Δάκρυά μου δός ό Θεός*».

Όμιλητής: Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης

π. Νικάνωρ, Καθηγούμενος τής Ίερās Μονής Άγίας Τριάδος Σπαρμού.

ΔΕΥΤΕΡΑ 26 ΜΑΡΤΙΟΥ 2012

Όμιλία: «*Δώρησαί μοι του όραν τά έμά πταισματα και μη κατακρίνειν τόν αδελφόν μου*».

Όμιλητής: Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης

π. Νεκτάριος Αντωνόπουλος, Καθηγούμενος τής Ίερās Μονής Σαγματά.

ΔΕΥΤΕΡΑ 2 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2012

Θέμα: «*Ο Πνευματικός άγώνας*».

Όμιλητής: Όσιοιολογιώτατος Μοναχός **Γέρων Νίκων** από τό “Άγιον Όρος.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΥ: “Όρα 6.00 τό άπόγευμα

ΟΜΙΛΙΑ: “Όρα 7.00 τό άπόγευμα

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ
ΜΗΝΙΑΙΑ ΣΑΧΕΝ ΤΗΣ ΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΚΑΙ ΑΛΜΥΡΟΥ

ΑΞΕΧΑΣΤΟΣ ΣΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΜΑΣ!

Δευτέρα 26 Μαρτίου 2012, 5.00 π.μ. (εβδομάδα 10 ημερών)
Από τον Σεβ. Μητροπολίτη Βρεσθηνής κ. Θεοκλήτου

Το Δελτίο «Πληροφόρηση» της Ίερās Μητροπόλεως Δημητριάδος και Άλμυρου, εύχομαι στόν Διευθυντή και τούς συντάκτες καλή και εύλογημένη χρονιά, ύγεια και δύναμη στό σπουδαίο έργο τής ενημέρωσης. Νά συνεχίσουν γιά πολλά ακόμα έτη τήν ώραία προσπάθειά τους.

«ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ»: Πολύτιμο όργανο γ

Είναι τό Δελτίο ενημερότητας, ή εφημερίδα τής Ίερās Μητροπόλεως Δημητριάδος, ή όποία κατά τόν παρόντα μήνα Φεβρουάριο 2012 συμπληρώνει τριάκοντα έτη κυκλοφορίας. Ίδρύθηκε από τό μακαριστό Μητροπολίτη και έπειτα Άρχιεπίσκοπο Άθηνών και πάσης Ελλάδος κυρό Χριστόδουλο τόν Φεβρουάριο του 1982. Τά χρόνια πέρασαν. Ο Μακαριστός Άρχιεπίσκοπος ένωρίς συνεπλήρωσε τό βίο του και έφυγε από τόν παρόντα κόσμο πρόωρα, όπως έφάνη εις τούς πολλούς από όλους εκείνους, οί όποιοι τόν έν γνώρισαν. Άλλά ή αναχώρησή του από τήν παρούσα ζωή δέν έγινε μέ τά ανθρώπινα κριτήρια, αλλά μέ τά όρθά μέτρα, τά όποία χρησιμοποιεί ό Θεός, ό όποιος ένωρίς καλεϊ πλησίον Του εκείνους οί όποιοι έχουν τελειοποιηθί και είναι άξιοι νά εισέλθουν εις τή Βασιλεία Του, γιά νά ζήσουν αιώνια μαζί Του εκεί. Οί άνθρωποι αυτοί, άσχετως του χρόνου του βίου τους, ό όποιος ήμπορεί νά φαίνεται σύντομος εις τούς πολλούς, έχουν φθάσει πρόωρα εις τήν τελειότητα και είναι σαν νά έζησαν χρόνια πολλά, σύμφωνα μέ τό λόγο του Θεού, ό όποιος λέγει: «Τελειωθείς έν όλίγω επλήρωσε χρόνους μακρούς» (Σοφ. Σολ. 4, 13) «και εύαρεστος Θεω γενόμενος ήγαπήθη και ζών μεταξύ άμαρτωλών μετετέθη. Ηράπη μή κακία αλλάξη σύνεσιν αυτού» (Σοφ. Σολ. 4, 10-11).

Η σεβασμία εκείνη Προσωπικότης, όταν θεοφιλώς έποιμαινε τήν Ίερά Μητρόπολη Δημητριάδος, έχρησιμοποίησε κάθε θεμιτό και εύλογημένο από τόν Θεό τρόπο, γιά νά επιτελεί τό έργο της, γιά νά καθοδηγεί τό Ποίμνιό της εις νομάς σωτηρίου, γιά νά παρέχει εις πιστούς τίς κατάλληλες οδηγίες, ώστε νά εκπληρώσουν και αυτοί τό σκοπό τής παρουσίας τους εις τόν κόσμο, ώστε νά γίνουν πολίτες τής Βασιλείας του Θεού. Γιατί, εάν ό άνθρωπος, και εάν άκόμη κερδίσει τόν κόσμο όλο, αλλά δέν κληρονομήσει τόν Ούρανό, τότε μάταια αγωνίζεται ή όπως λέγει ό Κύριος «τί ωφελεΐται άνθρωπος, εάν κερδήση τόν κόσμον όλον, τήν δέ ψυχήν αυτού ζημιωθεί, έφ' όσον δέν ύπάρχει άντάλλαγμα, μέ τό όποιο θά ήμπορέσει νά εξαγοράση τό αγαθό, τό όποιο ένχασε» (Ματθ. 16, 26). Εις αυτά τά σωτηριώδη μέσα συμπεριλαμβάνεται και τό Δελτίο ενημερώσεως και καθοδηγήσεως των πιστών, ή Πληροφόρηση.

Τί σημαίνει, όμως, ή λέξη Πληροφόρηση; Άναφέρει τό Λεξικό τής γλώσσης μας: σημαίνει τήν πράξη ή τήν ένέργεια, διά τής όποιάς παρέχει ή λαμβάνει κάποιος τίς άπαραίτητες

γνώσεις και οδηγίες, τίς όποιες χρειάζεται γιά τό θέμα, τό όποιο τόν άπασχολεί και γιά τήν επίτευξη του έργου, τό όποιο επιτελεί. Μέ τήν πληροφόρηση ενημερώνεται κάποιος ή ενημερώνει άλλους, γιά ένα θέμα, από τό όποιο ήμπορεί νά εξαρτώνται πολλά πράγματα και εις τή ζωή του και εις τόν κόσμο αυτόν. Τήν πληροφόρηση χρησιμοποιεί ένας άνθρωπος, γιά νά μάθει τόν τρόπο, μέ τόν όποιο θά μεταβεί από ένα τόπο εις άλλο. Τήν πληροφόρηση χρειάζεται άλλος, γιά νά μάθει τόν τρόπο, μέ τόν όποιο θά εκτελέσει κάποιον έργο. Υπάρχουν, μάλιστα, και έργα, τά όποία πρέπει νά εκτελεσθούν βάσει συγκεκριμένων πληροφοριών, συνταγών, γιά επιτύχουν. Τήν άκριβή πληροφόρηση των ιατρών πρέπει νά ακολουθήσουν μέ προσοχή οί άσθενείς, εάν θέλουν νά θεραπευθούν. Τήν πληροφόρηση χρησιμοποιούν άκόμη και οί κακοποιοί, όχι μόνο γιά νά εκτελέσουν μέ περισσότερη άσφάλεια τά εγκλήματά τους, αλλά γιά νά μάθουν τόν τρόπο, μέ τόν όποιο θά αποφύγουν τίς συνέπειες του Νόμου, γιά τά κακοποιά έργα τους. Τήν πληροφόρηση, όμως, χρειάζεται, προπάντων, και ό έντιμος και αγαθός άνθρωπος, γιά νά διδαχθεί τόν τρόπο, μέ τόν όποιο θά εκτελέσει όρθως και θεοφιλώς τό έργο του, γιά νά είναι ωφέλιμο και γιά τόν έαυτό του και γιά τούς άλλους. Τήν πληροφόρηση χρειάζονται πολλοί γιά νά διευκολυνθούν στήν άποστολή τους. Τήν κατάλληλη πληροφόρηση χρειάζονται, και πρέπει νά χρησιμοποιούν, και οί άνθρωποι εκείνοι, οί όποιοι θέλουν νά μάθουν τόν τρόπο, μέ τόν όποιο θά αποφεύγουν τήν άμαρτία και τό κακό και θά πράττουν τό αγαθό, γιά νά αξιωθούν νά ανέλθουν από τή γή εις τόν Ούρανό, γεγονός τό όποιο άποτελεί και τόν τελικό προορισμό του ανθρώπου στή ζωή.

Αυτή τήν τελευταία σημασία, τήν καθοδήγηση του ανθρώπου, γιά νά κερδίσει τή Βασιλεία των Ουρανών είχε τό Δελτίο πληροφοριών, «ή Πληροφόρηση», τήν όποία άρχισε νά εκδίδει, πριν από τριάντα χρόνια ό μακαριστός και άξιος Ίεράρχης και Καλός Ποιμήν τής Ίερās Μητροπόλεως Δημητριάδος, ό κυρός Χριστόδουλος, αλλά και συνεχίζει νά εκδίδει μέ άξιοζήλευτο τρόπο και ό άξιος διάδοχός του, ό νυν Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ίγνάτιος.

Πρός επιτυχία του σκοπού του Δελτίου εκείνου δέν άρκέστηκε ό δημιουργός του μόνο νά εκδώσει αυτό, αλλά έφρόντισε κυρίως γιά τό κατάλληλο περιεχόμενό του και ως εκ τούτου έρεύνησε γιά τήν έξεύρεση των καταλλήλων συνε-

ιά τήν πνευματική καί ἠθική καλλιέργεια!

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ
30 χρόνια

ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΒΕΛΕΣΤΙΝΟΥ κ. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

γατῶν του. Καί ἦταν ἀξιόλογοι καί ἀξιοσέβαστοι οἱ συντάκτες τῶν κειμένων τοῦ Δελτίου αὐτοῦ καί περισπούδαστα ἦταν καί τά κείμενα καί τά ἄρθρα, τά ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν καί δημοσιεύονται εἰς τίς σελίδες του. Ἀρχιερεῖς καί Ἱερεῖς καί Μοναχοί καί Διδάσκαλοι, ἄνθρωποι ὄχι ἀπλῶς μέ μόρφωση καί γνώσεις ἐπιστημονικές, ἀλλά πρό πάντων μέ πείρα ζωῆς, μέ θεοσέβεια καί ἀγιότητα ἔχουν καταθέσει τόν πνευματικό ὄβηλό τους, γιά νά γίνουν ὁδηγοί τῶν ἐνδιαφερομένων ἀναγνωστῶν καί χορηγοί εἰς αὐτούς τῶν ἀπαραιτήτων στοιχείων τῆς σωτηρίας τους.

Τριάκοντα ἔτη συμπληρώνονται ἀπό τήν κυκλοφορία τοῦ Δελτίου αὐτοῦ. Δέν εἶναι βέβαια πολλά τά χρόνια αὐτά, συγκρινόμενα μέ τήν ἀπέραντη αἰωνιότητα. Μέ τά ἀνθρώπινα μέτρα, ὅμως, εἶναι πολλά. Δικαίως, ἐπομένως, ἤμποροῦν νά ἀναρωτηθοῦν πολλοί. Γιατί δέν ἔχουν ἀλλάξει εἰς τήν περιοχή αὐτή ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὥστε νά ἔχουν γίνει ὅλοι τέκνα Θεοῦ, ἐργάτες τοῦ ἀγαθοῦ, κοινωνοί τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ; Γιατί ἐξακολουθεῖ νά ὑπάρχει καί εἰς τόν κῶρο αὐτό ἀκόμη τό κακό; Βεβαίως ἡ ἀπάντηση δέν εἶναι δύσκολη. Ἄλλωστε μέ ἀκρίβεια ἀπαντᾷ ἐπ' αὐτοῦ ὁ ἱερός Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος ἀναφέρει τό λόγο, γιά τόν ὁποῖο κρίνονται καί καταδικάζονται οἱ ἄπιστοι ἄνθρωποι. Ὁ λόγος αὐτός, λέγει, εἶναι τό γεγονός ὅτι «τό φῶς ἐλήλυθε εἰς τόν κόσμον καί ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τό σκότος ἢ τό φῶς... πᾶς γάρ ὁ φαῦλα πράττων μισεῖ καί οὐκ ἔρχεται πρὸς τό φῶς, ἵνα μή ἐλεγχθῇ τά ἔργα αὐτοῦ». (Ἰωάν. 3, 19-20).

Ἀλλά ἐάν πολλοί δέν ἐνδιαφέρονται γιά τό λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀναμφιβόλως πολλοί εἶναι καί ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται γι' αὐτόν καί μελετοῦν αὐτόν καί ἀγωνίζονται, γιά τήν μεταμόρφωσή τους, γιά τήν τελειοποίησή τους, γιά τή σωτηρία τους. Βέβαια, οἱ μακράν τοῦ Θεοῦ ἄνθρωποι, γιά νά ἀναγκάσουν τούς ἀνθρώπους νά τούς προσέχουν, προβάλλουν τούς ἑαυτούς μέ θόρυβο, ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, ἀντιθέτως, εἶναι ταπεινοί καί ἀθόρυβοι, καί κρύπτουν τίς ἀρετές τους, γιά νά μήν τίς βλέπουν οἱ ἄνθρωποι, ὥστε νά καλλιεργήσουν τόν ἐγωισμό τους. Ἐκεῖνοι θέλουν τίς ἀρετές τους νά βλέπει καί νά ἐκτιμᾷ μόνο ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος τά πάντα κρίνει καί δίκαια ἀμείβει τό ἀγαθό. Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος, γιά τόν ὁποῖο ὁ λαός μέ τήν ἀπλοϊκή σοφία του παρομοιάζει τούς μέν ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι στεροῦνται ἀρετῶν, μέ κενά βαρέλια, τά ὁποῖα ὅταν κυλίσονται εἰς τό δρόμο θορυβοῦν

ὑπερβολικά, ἐνῶ οἱ ἐνάρετοι παρομοιάζονται μέ βαρέλια γεμάτα, τά ὁποῖα, ὅταν κυλίσονται εἰς τό δρόμο, δέν κάνουν μεγάλο θόρυβο.

Ἐκτός αὐτοῦ ἡ προσφορά τοῦ θείου λόγου δέν κρίνεται ἀπό τήν ὕπαρξη πολλῶν ἀδιαφόρων καί ψυχρῶν ἀνθρώπων, ἀκόμη καί τῶν πολεμίων αὐτοῦ εἰς τόν κόσμο, ἀλλά κρίνεται κυρίως ἀπό ἕνα ἄλλο γεγονός, ἀπό τό τί θά ἦταν ὁ κόσμος, ἐάν δέν ὑπῆρχε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Γιατί ὅπου δέν εὑρίσκει θέση ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ συνήθως, κυριαρχεῖ ἡ ἁμαρτία, τό μῖσος καί κάθε κακία.

Πολύτιμο, κατά συνέπεια, ὄργανο γιά τήν πνευματική καί ἠθική καλλιέργεια τῶν ἀνθρώπων, γιά τήν ἀγάπη, τήν ἀλληλοβοήθεια καί τήν καλή συνεργασία αὐτῶν, γιά τήν εἰρήνη καί τήν εὐημερία τῆς Κοινωνίας καί γιά τή σωτηρία τῶν πιστῶν εἶναι τό θρησκευτικό Δελτίο, ἡ ἐκκλησιαστική ἐφημερίδα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, ἡ Πληροφόρηση», καί ἄξιοι οὐρανοῦ μισθοῦ καί θερμῶν συγκαρτηρίων εἶναι, τόνσον ὁ μακαριστός ἐκδότης, ὅσον καί ὁ ἄξιος συνεχιστής τῆς ἐκδόσεώς της, ὅπως καί ὅλοι, ὅσοι μέ τόν ἰδικό τους τρόπο πρόθυμα ἀγωνίζονται γιά τή γραπτή κυκλοφορία τοῦ θείου λόγου, ἀλλά καί ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι μέ ἐνδιαφέρον διαβάζουν τά ἄρθρα της.

Ἄς μή λησμονοῦμε ὅτι ὁ Κύριος ἐπαινεῖ τούς δούλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀξιοποιοῦν καί πολλαπλασιάζουν τά δοθέντα εἰς αὐτούς τάλαντα. «Εὖ, δούλε, ἀγαθέ, ἐπ' ὀλίγα ἦς πιστός ἐπί πολλῶν σε καταστήσω· εἰσελθε εἰς τήν χαράν τοῦ Κυρίου σου» (Ματθ. 25, 20), καί βεβαιώνει ὅτι μεγάλη θά εἶναι ἡ ἀμοιβή καί ἐκείνων οἱ ὁποῖοι προσφέρουν καί τό πιο μικρό ἀγαθό πρὸς χάρη Του εἰς τούς ἄλλους. «Ὅποιος ποτίσει τούς μαθητές τοῦ Κυρίου, κάθε πιστό, μέ ποτήριο ὕδατος, μέ τό θεῖο λόγο εἰς τό ὄνομα τοῦ Κυρίου, δέν θά χάσει τό μισθό του» (Μάρκ. 9, 41), ὅπως εὐτυχισμένοι θά εἶναι καί ὅλοι ὅσοι ἀκούουν τό λόγο τοῦ Θεοῦ καί ἐφαρμόζουν αὐτόν, καθὼς ὁ Κύριος τονίζει: «Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί φυλάσσοντες αὐτόν» (Λουκ. 11, 28). Ἐπομένως, μέγας θά εἶναι ὁ μισθός ὅλων, καί ἐκείνων οἱ ὁποῖοι μέ τόν τρόπο τους καί μέ τή δύναμή τους συμβάλλουν εἰς τή μετάδοση τοῦ θείου λόγου, διά τῆς ἐφημερίδος αὐτῆς καί ἐκείνων οἱ ὁποῖοι, γιά νά γίνουν καλοὶ ἄνθρωποι καί νά κερδίσουν τή σωτηρία τους ἀναγινώσκουν τόν θεῖο λόγο εἰς τήν ἐφημερίδα αὐτή, τήν ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ.

Μέ αφορμή τή συμπλήρωση τριάντα χρόνων από τήν έκδοσή του περιοδικού «ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ», αισθάνθηκα τήν ανάγκη νά καταθέσω κάποιες σκέψεις μου, μαζί μέ τά ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου καί τίς πιά θερμές εὐχές μου γιά μιά μακρόχρονη κι εὐλογημένη συνέχεια.

Τό περιοδικό αὐτό, πού πρωτοεκδόθηκε τό 1981 μέ πρωτοβουλία του, τότε, Μητροπολίτη Δημητριάδος καί Ἄλμυροῦ, τοῦ φωτισμένου, μακαριστοῦ σήμερα, ἱεράρχου Χριστοδοῦλου, προσέφερε τήν πρώτη συγκεντρωτική, ἐνημερωτική καί οὐσιαστική, γραπτή μαρτυρία τῆς πνευματικῆς ζωῆς, τῶν δραστηριοτήτων καί τῆς προσφορᾶς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἀπό τό 1998, τήν πολύτιμη αὐτή κατάθεση, συνεχίζει καί διευρύνει, μέ ἰδιαίτερη ἐπιτυχία, ὁ σημερινός σεβαστός Μητροπολίτης, κ. Ἰγνάτιος, μέ τήν εὐχή τοῦ ὁποῦ ἔχουμε ἀξιώθει νά εὐλογοῦμεθα, ὁ ἄνδρας μου κι ἐγώ, γιά περισσότερο ἀπό εἴκοσι χρόνια.

Τόν χαρακτηρισμό «πολύτιμη» δέν τόν ἀνέφερα τυχαῖα. Σέ καιρούς πολὺπλευρης καί ὀδυνηρῆς δοκιμασίας τόσων συνανθρώπων μας, ἀλλά καί γενικότερα τῆς πατρίδας μας, ἔχω τήν πεποίθηση ὅτι εἶναι πραγματικά πολὺτιμη -ἴσως ἀνεκτίμητη θά

ἦταν ὁ πιά σωστός ἐπιθετικός προσδιορισμός- ἡ λιπή, ἀλλά πλήρως τεκμηριωμένη πληροφόρηση σχετικά μέ τήν ἄλλη, τήν, δυστυχῶς, μὴ προβεβλημένη καί ἀποσιωπώμενη, ἀλλά ὑπαρκτή καί ὀλοζώντανη, ὄψη τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας μας.

Εἶναι πολὺτιμη ἡ καταγραφή διαφόρων θεολογικῶν σκέψεων, ἀναλύσεων καί στοχασμῶν πίστεως καί γαλήνης, μέσα ἀπό τά θαυμάσια κείμενα τοῦ Σεβασμιωτάτου καί τῶν ἄλλων ἔγκριτων συγγραφέων. Εἶναι πολὺτιμη ἡ ἐνημέρωση σχετικά μέ τίς τόσο πλούσιες δραστηριότητες πού ἀφοροῦν σέ φιλανθρωπικό ἔργο καί σέ πολὺπλευρη ἔθελοντική προσφορά, ἀλλά καί γι' αὐτές πού ἀπευθύνονται καί εὐαισθητοποιοῦν τοὺς νέους μας, τοὺς ἐκπαιδευτικούς, τοὺς γονεῖς καί πολλές ἄλλες κοινωνικές ὁμάδες. Εἶναι πολὺτιμη ἡ σελίδα τῶν βιβλιοπαρουσιάσεων μέ τίς προτάσεις γιά ὠφέλιμα ἀναγνώσματα.

Ἀπό ὅλα αὐτά προκύπτει ἀβίαστα καί σταλάζει ἡρεμα, μέσα στίς ἀγχωμένες καρδιές, ἓνα αἶσθημα παρηγοριᾶς καί αισιοδοξίας πού λέει, ἔστω ψιθυριστά, «νά πού, μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ, γίνονται καί πολλά καλά πράγματα γύρω μας». Ἀκόμα, προκύπτουν προτάσεις καί παραδείγματα πρὸς μίμηση, ὅπως καί μιά ἄμεση καί ἀποστομωτική ἀπάντηση σέ ὅλους αὐτούς πού συνηθίζουν νά ἐπαναλαμβάνουν, μέ ἄστοχες καί ἀδικαιολόγητες γενικεύσεις, τά ἀρνητικά σχόλια καί τίς ἐπιθέσεις ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Θεία Πρόνοια μέ ἀξίωσε, μετά ἀπό πρόσκληση τοῦ Σεβασμιωτάτου, νά συμμετάσχω σέ κάποιες ἀπό αὐτές τίς δραστηριότητες καί νά ἔχω, ἔτσι, τή χαρά νά διαπιστώσω τήν ἀπήκηση καί τήν πολὺ θετική ἐπίδραση πού ἔχουν στήν τοπική κοινωνία καί ὄχι μόνο. Γι' αὐτό καί, ἀπό τήν ἀρχή, χαρακτήρισα τήν καταγραφή τους στήν «Πληροφόρηση» ὡς πολὺτιμη.

Θά κλείσω, ἐπομένως, τίς λίγες αὐτές γραμμές, μέ ἓνα ἐλάχιστο καί ταπεινὸ εὐχαριστῶ, ἀπό καρδιᾶς, πρὸς τόν Σεβασμιώτατο κ. Ἰγνάτιο καί τοὺς ἀξιους συνεργάτες του, τόσο γιά τό εὐλογημένο πολὺπλευρο ἔργο τους, ὅσο καί γιά τήν φωτεινὴ καί ἐνθαρρυντική ἄχτίδα ἐλπίδας, πού φέρνει κοντά μας, κάθε φορά, ἡ καλοτυπωμένη «Πληροφόρηση».

Ἄς ἐπιτρέψει ὁ Πανάγαθος Θεός, νά συνεχίσει νά εἶναι ἔτσι οὐσιαστικά πολὺτιμη γιά πολλά μελλοντικά χρόνια.

Βιβλιοπαρουσίαση

ΧΑΝΩ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ

Συνοδοιπόροι στήν ἀγωνία τοῦ γονιοῦ!

Κωνσταντῖνου Γανωπῆ

Ὁ Ὅμηρος στήν «Ὀδύσσεια» μιλώντας γιά τόν Τηλέμαχο τόν χαρακτηρίζει «πεπνυμένον», δηλαδή συνετό, μυαλωμένο. Καί τοῦτο, γιατί ὁ γιός τοῦ Ὀδυσσεᾶ εἶχε «μετρημένη» συμπεριφορά καί, κυρίως, ἄκουγε μέ προσοχή καί σεβασμό τοὺς λόγους τῶν μεγαλύτερων καί ἀποδεδειγμένα πεπαιδευμένων. Σήμερα, ἐμεῖς οἱ ἀπόγονοι τοῦ Τηλέμαχου, οἱ περισσότεροι ἀπό μᾶς, εἴμαστε παντογνώστες: Ἐχεις λεφτά; ὅλα θά πᾶνε καλά. Τό σπίτι σου, τά παιδιά σου, τό μέλλον σου καί τό μέλλον τους. Ἀλλιῶς... καί κλείνουμε τή συζήτηση. Αὐτό εἶναι ὅλο. Δεύτερη κουβέντα δέν ὑπάρχει. Πῶς συμβαίνει, ὅμως, ἀκόμη καί χρημάτων ὑπαρκόντων νά ἀποτυγχάνουμε στίς σχέσεις μας μέ τοὺς δικούς μας καί τοὺς ἄλλους συνανθρώπους μας; Γιατί δέν μπορούμε νά συνεννοηθοῦμε μέ τά παιδιά μας; Πῶς τά καταφέρνουμε

νά κανόμαστε, κάνοντας μαύρη τή ζωή μας; Καί τό πιά συγκλονιστικό: Γιατί ἡ κραυγή «Χάνω τό παιδί μου», ἀκούγεται ὅλο καί πιά συχνά; Ἀναμφίβολα, δέ φταίει γι' αὐτό τό γεγονός ὅτι τά ἀκίνητά μου εἶναι δύο καί ὄχι τέσσερα. Οὔτε ὅτι τά εἰσοδήματά μου περικόπτονται, λόγω οικονομικῆς κρίσεως. Οἱ αἰτίες, γιά τόν «πεπνυμένον» τοῦ σήμερα, βρίσκονται ἀλλοῦ. Ἄν θέλουμε, νά τίς ἐντοπίσουμε. Τό βιβλίο «Χάνω τό παιδί μου», τοῦ Κωνσταντῖνου Γανωπῆ, ἀπό τίς ἐκδόσεις «Ἀρχονταρῖκι», βοηθεῖ, μέ τρόπο πού δέν κουράζει τόν ἀναγνώστη, νά βρεῖ ἀπάντηση στά παραπάνω ἐρωτήματα καί νά ἐντοπίσει τίς αἰτίες τῶν σχετικῶν φαινομένων. Μέ σιγουριά καί τεκμηρίωση. Ἄλλωστε, ὁ Κων/νος Γανωπῆς ἔχει ἀποδείξει καί ἐπανάληψιν πόσο εὔστοχα ἀναλύει θέματα Παιδείας καί Οἰκογένειας!

ΧΡΗΣΤΟΣ Δ. ΞΕΝΑΚΗΣ

Τό βιβλίο κυκλοφορεῖ ἀπό τίς ἐκδόσεις «ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ», σέ ὅλα τά χριστιανικά βιβλιοπωλεῖα καί στό βιβλιοπωλεῖο τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δημητριάδος «ΛΥΧΝΟΣ».

Ἀξία καί ἀναγκαιότητα τοῦ Θεοῦ λόγου

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΑΝΑΝΙΑΔΗ

Μέ δύο ἱερά ἔργα ἀσχολήθηκε ὁ Κύριος κατά τήν ἐπίγεια ζωή Του. Μέ τό «Κήρυγμα» τῶν θείων ἀληθειῶν καί μέ τίς θαυματουργικές θεραπείες. Θεράπευε τούς ἀσθενεῖς καί πονεμένους μέ ἀγάπη περισσή. Ἄλλά καί συγχρόνως δίδασκε καί ἐκήρυττε. Μάλιστα περιόδευε συνεχῶς σέ πόλεις καί χωριά γιά νά κηρύξει τό Εὐαγγέλιο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Πόση δέ ἀξία ἔχει τό θεῖο κήρυγμα φαίνεται ἀπό τό ὅτι ὁ Θεός ἀπό τήν ἐποχή τῆς Π. Διαθήκης ἔστειλε ἐκλεκτούς ἀντιπροσώπους Του, τούς προφῆτες, γιά νά κηρύξουν τό θέλημα Του, καί νά γνωστοποιήσουν τά προστάγματά Του πρός τούς ἀνθρώπους.

Μέ θεῖο κήρυγμα ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, «ὁ Ἄετός τῆς ἐρήμου», καλοῦσε σέ «Μετάνοια» τούς συμπατριῶτες του καί τούς προετοίμαζε γιά νά ὑποδεχθῶν τόν Σωτήρα Χριστό.

Πόση δέ ἀξία ἔδινε ὁ Κύριος στό λόγο τοῦ Θεοῦ, φαίνεται καί ἀπό ἐκεῖνο πού ἔλεγε: «Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπί παντί ρήματι ἐκπορευομένῳ διά στόματος Θεοῦ» (Ματθ. 4, 4). Δηλαδή ὁ ἄνθρωπος δέν θά ζήσει μόνο μέ ψωμί, ἀλλά μέ κάθε λόγο, ὁ ὁποῖος ἐξέρχεται ἀπό τό στόμα τοῦ Θεοῦ. Ἄλλά καί οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἔκαναν τό κήρυγμα τήν πιά βασική καί προσφιλή τους ἀπασχόληση. Τό θεώρησαν ἀνώτερο καί ἀπό τό «διακονεῖν τραπέζαις», δηλαδή ἀπό τήν φροντίδα γιά τά κοινά συσσίτια τῆς πρώτης Ἐκκλησίας (Πράξ. 6, 2).

Ὁ δέ Μέγας Ἄπ. Παῦλος ἔλεγε: «Οὐαί μοι, ἐάν μή εὐαγγελίζωμαι» (Α' Κορινθ. 9, 16). Δηλαδή, ἐάν κηρύττω τό εὐαγγέλιον, αὐτό δέν μοῦ δίνει λόγον νά καυχῶμαι. Διότι μοῦ ἐπιβάλλεται ἀναγκαιῶς νά τό κάνω. Ἀλλοίμονόν μου, ἐάν δέν κηρύττω τό εὐαγγέλιον!!! Τόση ἀξία καί σημασία ἀπέδιδε στό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Γι' αὐτό καί ὁ Ἱερός Χρυσόστομος πού ἀγαποῦσε ὅσο λίγοι τήν Ἁγία Γραφή, ἔλεγε: «Ἀδύνατον, ἀδύνατον, σωθῆναι, ἄνευ τῆς τῶν Γραφῶν ἀναγνώσεως».

Ὅλα δέ τά ἀνωτέρω ἔχουν λεχθεῖ, διότι τό κήρυγμα ἀφυπνίζει τό μυαλό, ἀσφαλίζει τή διάνοια, καθαρίζει τή συνείδηση, φυτεῦει τήν ἀρετή, ἐλευθερώνει ἀπό τά πάθη, ὁδηγεῖ στή θεογνωσία (Μ. Ἀθανάσιος), διαλύει τό σκοτάδι «τῆς κατ' αἴσθησιν ζωῆς» (Ἁγ. Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής), μᾶς προστατεύει, σαν καλινάρι, ἀπό τήν ἁμαρτία, κατά τόν προφητάνακτα Δαβίδ, ὁ ὁποῖος ἔλεγε: «Ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἔκρυσσα τά λόγια Σου Κύριε, ὅπως ἄν μή ἁμάρτω!!!» (Ψαλμ. 118, 11). Δηλαδή ἔκρυσσα τά λόγια Σου στά βάθη τῆς καρδιάς μου, Κύριε γιά νά τά θυμᾶμαι πάντοτε καί μήν ἁμαρτήσω ἀπέναντί σου...

Στό πέρασμα τῶν αἰῶνων εἶναι ἀμέτρητοι οἱ ἁμαρτωλοὶ πού ὁδηγήθηκαν σέ μετάνοια, ἔπειτα ἀπό ἓνα κήρυγμα, ὥστε νά ἔχουμε τά συγκινητικά θαύματα τῶν ἠθικῶν νεκραναστάσεων. Γι' αὐτό καί ὁ θεῖος Παῦλος γράφει: «Ἡ πίστις (γεννιέται) ἀπό τήν ἀκοή τοῦ κηρύγματος, καί τό κήρυγμα εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ» (Ρωμ. 10, 17). Ἔτσι, αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού ἡ Ἐκκλησία ἀνέκαθεν κηρύττει καί ἐξαγγέλλει τό θεῖο λόγο, εἴτε προφορικά εἴτε γραπτά.

Ἄλλά ποῖο κήρυγμα ἐννοοῦμε; Ὅχι βέβαια τό κήρυγμα τό «ἀνιαρό» πού προξενεῖ «ζημιόγONO ἀνία» ἐξαιτίας τῆς «θεματολογικῆς του μονοτονίας». Οὔτε, πάλι τήν «μονότονη καί ἄψυχη ἐκφορά τοῦ λόγου» χωρίς νά ἀποφεύγονται οἱ «ἐκρήξεις καί οἱ ἄτακτες φωνές πού φανερόνουν ἀπόλεια ψυχραιμίας, ἀπουσία κατανοήσεως, πρόχειρους αὐτοσχεδιασμούς τῆς ὁποίας στιγμῆς ἢ ἐνίοτε καί ἔλλειψη ἀγάπης καί συντριβῆς». Ἀκόμη, ἡ δυσκολία τῆς κατανοήσεως ἐνός

κηρύγματος βρίσκεται καί στή διανοητική ἱκανότητα τοῦ ἐκκλησιάσματος, ὅλοι αὐτόματα βαριόμαστε!... (Περιοδ. «Ἐφημέριος», τ. 9. Ὀκτ. 2006, σελ. 22).

Πάντως, ἐκεῖνο πού πρέπει νά τονισθεῖ ἰδιαίτερα ἐδῶ εἶναι ὅτι τό σωστό κήρυγμα εἶναι ἐκεῖνο πού προέρχεται ἀπό ἅγιο παράδειγμα, διότι ὁ Κύριος εἶπε: «Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί φυλάσσοντες αὐτόν» (Λουκ. 11, 28). Μακάριοι μᾶλλον εἶναι ἐκεῖνοι πού ἀκούουν τόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί τόν φυλάττουν. Ἔτσι οἱ κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου, κληρικοί καί λαϊκοί, ὀφείλουμε νά εἴμαστε καλῶς προετοιμασμένοι καί μέ πολλή προσευχή γιά τό κήρυγμα, ὥστε νά εἴμαστε καί ἐμπνευσμένοι κήρυκες. Καί τέτοιοι εἶναι ὅσοι πιστεύουν καί κηρύττουν, ὅσοι ἐφαρμόζουν στή ζωή τους, πρῶτοι αὐτοί, τά ὅσα κηρύττουν μέ φόβο Θεοῦ καί ὡς γνήσιοι ποιμένες.

Καί ἓνας τέτοιος, ἄξιος ὀμιλητής, εἶναι ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Ἰγνάτιος. Ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς ἐνθρονισέως του τό 1998 καί μέχρι σήμερα ὁ σεπτὸς Ἱεράρχης μας καί πολυσέβαστος Πνευματικός μας πατέρας, ἐπίσκοπος «εἰς τύπον καί εἰς τόπον Χριστοῦ», ἄνθρωπος ἐνότιας καί ἀγάπης, συνεχίζει τό παράδειγμα τοῦ ἀλήστου μνήμης, Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος Χριστοδούλου, ὁ ὁποῖος ἐλάμπρυνε τούς ἄμβωνες τῶν ἱερῶν Ναῶν τῆς Μητροπόλεώς μας μέ τούς ἀξέχαστους λόγους του!..

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Ἰγνάτιος εἶναι χαρισματοῦχος ὀμιλητής, ὅπως, ἄλλωστε, εἶναι γνωστό. Ἀγιογραφικός, Χριστοκεντρικός, μεταδοτικός καί λίαν κατανοητός, μέ κήρυγμα βαθυστόχαστο, μελετημένο καί μέ τρόπον ἄριστο καί μετά φόβου Θεοῦ, πάντοτε προετοιμασμένο. Ἀκόμη δέ, ὁ ἄξιος Μητροπολίτης μας ἔχει φροντίσει, ὥστε ἐντεταλμένοι κληρικοί-ἱεροκήρυκες νά ἐπισκέπτονται τήν ὑπαιθρο γιά νά ἀναλύουν τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ πρός ὅλους τούς ἱερεῖς στήν ἐπαρχία νά ἀποστέλλεται τό ἐβδομαδιαῖο γραπτό εὐαγγελικό κήρυγμα, ὥστε νά μεταδίδεται πρός ὅλους τούς Ἱερούς Ναούς μας. Ἐπί πλέον δέ, στίς ἐνορίες τῆς Μητροπόλεώς μας λειτουργοῦν σέ ἐβδομαδιαία βάση «οἱ Συνάξεις συμμελέτης Ἁγ. Γραφῆς». Πρόκειται, δηλαδή, γιά τίς ἱερές συγκεντρώσεις τῶν πιστῶν, πού ἔχουν τήν ἀρχή τους ἀπό τούς «Ἀποστολικούς χρόνους». Ἔτσι, λοιπόν, σ' αὐτές τίς Συνάξεις, μέ τήν ἄδεια, καί τήν ἄγρυπνη φροντίδα καί εὐλογία τοῦ Ἐπισκόπου μας, γίνεται ἀπό τούς κληρικούς καί ἐθελοντές πιστούς λαϊκοὺς κάτι περισσότερο. Σ' αὐτούς τούς «Κύκλους» γίνεται ἡ ἐρμηνεία, ἡ ἀνάπτυξη, ἡ ἀνάλυση καί ἀπλούστευση τῶν θείων ἀληθειῶν τῶν Ἁγίων Γραφῶν, ὁπότε οἱ πιστοὶ ἔχουν τήν εὐκαιρία, ἔπειτα καί ἀπό συζήτηση πού ἀκολουθεῖ σέ ἀπορίες, νά καταλαβαίνουν τί διδάσκει καί τί ζητεῖ ἀπό ἐμᾶς ὁ Θεός μέ ὅσα ὁ Θεῖος λόγος προσφέρει.

Ἀγαπητοί μας ἀδελφοί,

Ἄς συνειδητοποιήσουμε τό χρέος μας ἔναντι τῆς Μεγάλης Δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ λόγου, ὁ ὁποῖος φωτίζει τήν ψυχὴ μας, καθαρίζει τό νοῦ μας, ὥστε νά δίνει ἀπαντήσεις, σέ «ὑπαρξιακές» μας ἀπορίες, ξυπνάει τή συνείδησή μας, χαρίζει τή Μετάνοια, πού εἶναι ἡ πόρτα τῆς Σωτηρίας, διδάσκει τή θεογνωσία, ὥστε νά μαθαίνουμε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, βοηθαίει στήν Αὐτογνωσία, καί δημιουργεῖ θαύματα ἠθικῶν νεκραναστάσεων!

Ἄς θεμελιώσουμε, λοιπόν, τήν ζωή μας στόν αἰώνιο λόγο τοῦ Θεοῦ. Σ' αὐτόν θά συναντήσουμε τό αὐθεντικό πρότυπο τῆς υπεύθυνης καί ὀλοκληρωμένης ζωῆς μας. Ζῆσε, ἀδελφέ, τό εὐαγγέλιο στήν κάθε σου ἡμέρα. •

Ὁ Χριστιανικός διάλ

Αφορμή γιά τό σημείωμα αὐτό μου ἔδωσε τό ἐξῆς ἐρώτημα ἑνός σοβαροῦ ἐπιστήμονα καί καλοῦ χριστιανοῦ, σέ συζήτηση πού εἶχα μαζί του:

«Πάτερ, ὡς μέλος τῆς Ἐκκλησίας, παρακολουθῶ μέ ἐνδιαφέρον ὅσα συμβαίνουν στή Μητρόπολή μας. Τόν τελευταῖο καιρό βλέπω μία ομάδα χριστιανῶν νά ἀντιδρᾷ στή λειτουργία τῆς Ἀκαδημίας Θεολογικῶν Σπουδῶν τῆς Μητροπόλεως καί νά διαμαρτύρεται ἔντονα καί μέ ἀκραίους τρόπους, ἰσχυριζόμενη ὅτι δέν ἐκφράζει τήν ὀρθόδοξη πίστη καί θεολογία. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, ἡ Ἀκαδημία ἀπορρίπτει τίς κατηγορίες, ὡς ἀβάσιμες, καί ὑποστηρίζει ὅτι εἶναι ἕνας χῶρος διαλόγου, ὁ ὁποῖος κινεῖται στά πλαίσια τῶν ἀρχῶν καί κριτηρίων τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς πίστεως καί Θεολογίας, καθὼς καί τῶν ἀναγκῶν τῆς σύγχρονης πολυπολιτισμικῆς κοινωνίας, ἡ ὁποία ἔχει ἀπαράιπτη ἀνάγκη ἀπό τό μοναδικό φῶς τῆς Ὀρθοδοξίας, προκειμένου νά βρεῖ «τὴν ὁδὸν» καί «τὸ φῶς τῆς ζωῆς», ὥστε νά βγεῖ ἀπό τό σκοτάδι καί τό χάος στό ὁποῖο ἔχει ἐγκλωβιστεῖ. Ἐπίσης, ἡ Ἀκαδημία

ὑποστηρίζει, σταθερά, ὅτι μέ τούς διαλόγους ὑπηρετεῖ αὐτό τό σπουδαῖο ἔργο μέ ὀρθόδοξα πατερικά κριτήρια καί εἶναι βέβαιη ὅτι ἡ προσφορά τῆς εἶναι ἰδιαίτερα σημαντική καί κοινωνικά ἐπωφελής. Στή θέση αὐτῆ τῆς Ἀκαδημίας, ἡ ομάδα ἀπαντᾷ ὅτι δέν πρέπει νά γίνε-ται διάλογος, ἀφοῦ εἶναι γνωστή ἡ ἀλήθεια τῆς Ὀρθοδοξίας καί ὁποῖος θέλει μπορεῖ νά τήν ἀναζητήσει, νά τή γνωρίσει, νά τήν δε-χτεῖ καί νά ὠφεληθεῖ. Ἐπίσης, θεωρεῖ τούς διαλόγους ὡς παγίδα τῶν ἑτεροδόξων καί ἑτεροθρήσκων γιά ἀλλοίωση τῆς Ὀρθόδοξης πίστεως καί δούρειο ἵππο τοῦ ἀντίχριστου κινήματος τῆς παγκοσμιοποίησης. Τό ἐρώτημά μου, πάτερ, ἔχει σχέση μέ τό διάλογο καί εἶναι τό ἐξῆς: ὑπάρχουν ὅρια στό διάλογο; Δηλαδή, καθορισμένα ἔσχατα σημεία, στά ὁποῖα μπορεῖ νά φθάσει καί μετὰ νά σταματήσει; Ἄν ὑπάρχουν τέτοια ὅρια, ποιά εἶναι αὐτά; Ποιά εἶναι ἡ ἀλήθεια, σύμφωνα μέ τήν Ἁγία Γραφή καί τήν Ὀρθόδοξη πίστη καί παράδοσή μας;»

Καταγράφω, στή συνέχεια, ἀναλυτικά, τήν ἀπάντησή πού ἔδωσε στό ἐρώτημα μέ λίγα λόγια.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ, ΘΕΙΟ ΔΩΡΟ ΚΑΙ ΧΑΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

• Ἡ λέξη διάλογος προέρχεται ἀπό τό ρῆμα διαλέγομαι, πού σημαίνει συνομιλῶ, συζητῶ μέ κάποιον ἄλλο ἢ ἄλλους, σχετικά μέ ἕνα θέμα. Καταθέτω τήν ἀποψή μου. Ἄκούω τήν ἄλλη ἀποψη καί ἐπιδιώκω τή συνεννόηση καί τή λύση τοῦ θέματος, μέ εὐθύνη, εὐλικρίνεια, καλοπιστία καί εὐπρέπεια. Διάλογος σημαίνει συνομιλία, συζήτηση, ἐπικοινωνία μέ λόγο. Ὁ διάλογος εἶναι ἕνα

Ὁ διάλογος εἶναι ἕνα ἀπό τά χαρίσματα τοῦ Προσωπικοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ-τοῦ Πατέρα, τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...

ἀπό τά χαρίσματα τοῦ Προσωπικοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ-τοῦ Πατέρα, τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μέ τό χάρισμα Του αὐτό, μαζί μέ τά χαρίσματα τοῦ νοῦ, τῆς συνειδήσεως τῆς ἀρχῆς καί τῆς ἐλευθερίας, ὁ πάνσοφος Θεός καταστόλισε τόν ἄνθρωπο, καθ' ὅσον τόν δημιούργησε «κατ' εἰκόνα» Του, πνευματικά (Γεν. 1, 25 ἐξ.). Μέ τό χάρισμα τοῦ διαλόγου ἐπικοινωνοῦν μεταξύ τους τά τρία, πανάγια πρόσωπα τῆς Θεότητος, καθὼς καί μέ τούς Ἄγγε-λους καί τούς ἀνθρώπους πού δημιουργοῦν, μέσα στόν Παράδεισο. Ἡ Παλαιά Διαθήκη, στό βιβλίο τῆς Γένεσης, μᾶς ὁμιλεῖ καί μᾶς βεβαιώνει παραστατικά γι' αὐτό.

• Ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Πατέρα Θεοῦ, ὡς ἄσαρκο Πνεῦμα, κάνει διάλογο καί συνομιλεῖ μέ τούς Πατριάρχες τῶν Ἑβραίων (Ἄβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ,) μέ τόν Μωυσῆ καί τούς προφῆτες, στήν Παλαιά Διαθήκη. Ὁ ἴδιος στήν Καινή Διαθήκη, ἔρχεται

Ὡς Θεάνθρωπος κάνει διάλογο καί συνομιλεῖ, μέ τούς Ἀποστόλους, μέ τούς ἁμαρτωλούς, μέ κάθε ἄνθρωπο, μέ τούς ἐχθρούς Του Γραμματεῖς καί Φαρισαίους...

στόν κόσμο καί γίνεται ἄνθρωπος στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, «ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου». Ὡς Θε-

άνθρωπος κάνει διάλογο καί συνομιλεῖ μέ τούς οἰκείους καί φίλους Του, μέ τούς Ἀποστόλους, μέ τούς ἁμαρτωλούς, μέ κάθε ἄνθρωπο, μέ τούς ἐχθρούς Του Γραμματεῖς καί Φαρισαίους καί μέ τή θρησκευτική καί πολιτική ἐξουσία. Δημιουργεῖ τήν Ἐκκλησία Του μέ τούς Ἀποστόλους καί ὄσους πίστεψαν στό λόγο Του. Δίνει ἐντολή στούς Ἀποστόλους νά συνεχίσουν τό ἔργο του σέ ὅλα τά ἔθνη, κάνοντας διάλογο –«μαθητεύοντες»– καί προσφέροντες παντοῦ τό λυτρωτικό καί σωτήριο φῶς τῆς διδασκαλίας Του. Ἡ Καινή Διαθήκη καταγράφει μέ λεπτομέρειες αὐτή τήν ἀλήθεια. Διάλογο, οὐσιαστικό καί ζωηρό, κάνει καί τό Πανάγιο Πνεῦμα μέ τούς Ἀποστόλους καί τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, στά ὁποῖα δίνει χαρίσματα, ὅπως ἀναφέρεται στό βιβλίο «Πράξεις τῶν Ἀποστόλων» καί στίς Ἐπιστολές τῶν Ἀποστόλων (Α' Κορινθ. 12, 4-11 πρλ).

• Οἱ ἅγιοι Πατέρες καί Θεολόγοι τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι συνέχισαν, σέ κάθε ἐποχή, τό ἔργο τῶν Ἀποστόλων, ἀκολούθησαν πιστά τά βήματά τους, ἔγιναν ἄξιοι «μιμηταί τους» (Α' Κορ. 4, 6). Πρόσφεραν μέ ἐλεύθερο διάλογο παντοῦ καί σέ καθέναν τήν αὐτόπιστη ἀλήθεια τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἀποστόλων καί τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἀποδεικνύεται περίτρανα στά συγγράμματά τους. Ἀντιμετώπιζαν χωρίς πάθος ἀλλά «μέ ἠπιότητα, διδακτικότητα καί ἀνεξικακία» κάθε ἀντίθετη ἀποψη καί αἵρε-

Ἡ ἄρνηση τοῦ διαλόγου ἀπό τήν πλευρά τῆς Ὀρθοδοξίας δείχνει ἀδυναμία λόγου, ἐλλειψη βεβαιότητας ἐπιχειρημάτων καί ἀμφισβήτηση ἀλήθειας, προδοσία Χριστοῦ...

τική πλάνη (Β' Τιμ. 4, 2). Ἐνεργοῦσαν, πάντοτε, μέσα στά πλαίσια καί τό εὖρος τοῦ ὑποδείγματος τοῦ Χριστοῦ καί τῆς «καινούργιας ἐντολῆς Του» γιά ἀγάπη χωρίς ὅρια (Ἰωάν. 13, 34, Ματθ. 5, 44-48 πρλ). Ἦταν βέβαιοι, ὅτι ὁ λόγος τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἦταν ἡ μοναδική αὐτόπιστη ἀλήθεια καί τό μοναδικό σωτήριο φῶς τοῦ κόσμου, γιατί ἦταν λόγος τοῦ μόνου Θεανθρώπου, «μέσω τοῦ ὁποῖου μίλησε ὁ Πατέρας Θεός στόν κόσμο», καί ὄχι ἑνός ἀνθρώπου (Ἐβρ. 1, 1 ἐξ). Καί ὅπως τό φῶς δέν φοβᾶται τό σκοτάδι, ἀλλά μέ τήν παρουσία του τό σκοτάδι ἐξαφανίζεται, ἔτσι καί τό φῶς τῆς ἀλήθειας τοῦ Χριστοῦ –τῆς Ὀρθο-

ΟΓΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ὉΡΙΑ ΤΟΥ

ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΚΟΛΛΑ, ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ, Τ. ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

δοξίας- παρουσιάζεται με τὸ διάλογο σέ κάθε καλόπιστο καί καλοπροαίρετο, διώχνει τὸ σκοτάδι τῆς πλάνης, φωτίζει, λαμπρύνει, ἀναγεννᾷ καί σώζει. Ἡ ἄρνηση τοῦ διαλόγου ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Ὁρθοδοξίας δείχνει ἀδυναμία λόγου, ἔλλειψη βεβαιότητας ἐπιχειρημάτων καί ἀμφισβήτηση ἀλήθειας, προδοσία Χριστοῦ.

- Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διδάσκει ὅτι ὁ διάλογος αὐτὸς πρέπει νὰ γίνεται «ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ». Δηλαδή μέσα στὴ Χάρη, τὸ φωτισμὸ καί τὸν πλοῦτο τῶν χαρισμάτων τοῦ Θεοῦ Ἀγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖο συγκροτεῖ τὴν Ἐκκλησία καί εἶναι ὁ ἀσφαλὴς Κυβερνήτης καί Ὁδηγὸς τῆς, μετὰ τὴν Πεντηκοστή καί τὸν ἐρχομὸ Του σ' αὐτὴν (Πράξ. 2, 1, 4 πρλ. Α' Θεσ. 1, 5. Ἰωάν, 16, 13). Σχετικὰ μετὰ τὸν τρόπο τοῦ διαλόγου, ὁ μέγας Ἀπόστολος λέγει, ὅτι πρέπει νὰ γίνεται «μέ ἐπιμονή, σέ κάθε περίπτωση,

*Ἡ βάση τοῦ διαλόγου
εἶναι ἡ «καινὴ ἐντολή» τῆς Ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ
καί ὁ σκοπὸς εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἄλλου...*

μέ καρτερικότητα, μέ ἀνεξικακία καί ἐπιείκεια (ἠπιότητα), μέ πολλὴ ὑπομονή» (Β' Τιμ. 4, 2), ἐπειδὴ ἡ βάση τοῦ διαλόγου εἶναι ἡ «καινὴ ἐντολή» τῆς Ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καί ὁ σκοπὸς εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἄλλου. (Α' Κορ. 9, 24, Β' Τιμ. 2, 24-25). Ὁ διάλογος αὐτὸς ἐκφράζει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι «ἡ σωτηρία ὅλων τῶν ἀνθρώπων καί ἡ βαθεῖα γνώση τῆς ἀλήθειας Του ἀπὸ ὅλους (Α' Τιμ. 2, 40). Γι' αὐτὸ ὁ διάλογος πρέπει πάντοτε νὰ ἐμπεριέχει αὐτὴ τὴν εὐθύνη καί τὴν ἐλπίδα, ὥστε ὅλος ὁ κόσμος νὰ γίνεῖ ἓνα Ποίμνιο μέ ἓνα ποιμένα, τὸν Θεάνθρωπο Κύριο Ἰησοῦ Χριστό -τὸν μοναδικὸ Σωτῆρα καί Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου- ὅπως ὁ ἴδιος τὸ ἐπιθυμεῖ (Ἰωάν. 10, 16 πρλ).

- Ὁ «ἐν Χριστῷ» καί «ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι» διάλογος εἶναι τὸ ἱερό «ὄχημα» μέ τὸ ὁποῖο γίνεται ὁ εὐαγγελισμὸς, ὁ φωτισμὸς καί ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου (Ρωμ. 10, 14 Α' Κορ. 1, 23 πρλ). Ὁταν «ἀνοίγεται» δρόμος διαλόγου καί δίδεται εὐκαιρία προσφορᾶς καί ἀκοῆς τῆς ἀλήθειας τῆς Ὁρθοδοξίας, «ὁ διάλογος δέν ἔχει ὅρια, εἶναι ἀπεριόριστος. Ὅρια καί περιορισμούς στοῦ διάλογο βάζουν ἡ ἄγνοια, ὁ ἐγωισμὸς, ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς τῶν αἰρετικῶν καί τῶν θρησκευτικῶν, καθὼς καί ἐν γένει ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων, πού ἐμποδίζουν τὸ ζωντανὸ Θεὸ «νὰ ἀνοίξει θύραν τοῦ λόγου Του» στίς καρδιές τους (Κολ. 4, 3).

*Ὅταν «ἀνοίγεται» δρόμος διαλόγου καί δίδεται εὐκαιρία
προσφορᾶς καί ἀκοῆς τῆς ἀλήθειας τῆς Ὁρθοδοξίας,
«ὁ διάλογος δέν ἔχει ὅρια, εἶναι ἀπεριόριστος...*

Στίς περιπτώσεις αὐτές ἰσχύει ὁ λόγος καί ἡ συμβουλή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στὸν μαθητὴ του Ἀπόστολο Τίτο: «Τὸν ἄνθρωπο, πού ἀκολουθεῖ πλανημένες διδασκαλίες συμβούλεψέ τον μία καί δύο φορές καί ἂν δέν ἀκούσει ἄφυσέ τον, μέ τὴ βεβαιότητα ὅτι αὐτὸς ἔχει πλέον διαστραφεῖ καί ἀμαρτάνει -εἶναι πωρωμένος, σέ μεγάλη πλάνη- καί ἔτσι καταδικάζει ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό του» (Τιτ. 3, 10-11). Ὁ ἀληθινὸς καί γνήσιος «ὑπὸ τῆς τοῦ Χριστοῦ καί οἰκονόμος τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ» (Α' Κορ. 4, 1) ποτέ δέν ἀρνεῖται οὔτε σταματᾷ τὸν διάλογο. Γιατί πάντοτε ἰσχύει καί γι' αὐτὸν ἡ ἐντολή τοῦ Κυρίου στὸν Ἀπόστολο Παῦλο: «Λάλε καί μὴ σιωπήσης... Ἐγὼ εἰμι μετὰ σοῦ...» (Πραξ. 18, 9-10).

Ο ΙΕΡΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΑΛΟΓΟ ΚΑΙ ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΟΥ

- Ἐντονα καί αὐτάρεσκα προβάλλεται ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν ἐπικριτῶν τῆς Ἀκαδημίας ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας θέτουν ὅρια στοῦ διάλογο καί γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ θεωροῦν ὅτι ἡ ἄποψή τους αὐτὴ τὸς καλύπτει καί ὡς δῆθεν ἀκλόνητο ἐπιχείρημα ἐνισχύει καί δικαιώνει τὶς ἐνέργειες, τὶς ἀθήεις διαμαρτυρίες καί τὶς ἀκράϊες ἀντιδράσεις τους, πού φθάνουν σέ

*Οἱ ἅγιοι Πατέρες δέν ἔθεταν ὅρια στοῦ διάλογο,
προκειμένου νὰ φωτίσουν καί νὰ σώσουν.
Δέν «ἔπαυαν ποτέ νὰ νουθετοῦν»...*

ἐπίπεδα ὕβρεων, ἀπειλῶν, συκοφαντιῶν καί ἀθλιοτήτων, ἀναρχικοῦ τύπου (φείγ βολάν στοὺς δρόμους, συνθήματα στοὺς τοίχους κ.ἄ.). Ὅμως ὁ ἰσχυρισμὸς τους εἶναι ἀνεδαφικὸς καί ἀσπῆρικτος. Στρέφεται ἐναντίον τους. Οἱ ἅγιοι Πατέρες τὸν ἀπορρίπτουν καί τὸς διαφεύδουν, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ ἔργο καί τὰ συγγράμματά τους. Ὡς «θεῖοι Ποιμένες καί ἄγιοι θεράποντες Χριστοῦ» καί τῶν Ἀποστόλων, ἐνεργοῦσαν πάντοτε «ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ» μέ σύνεση, ἀγάπη καί διάκριση. Δέν ἔθεταν ὅρια στοῦ διάλογο, προκειμένου νὰ φωτίσουν καί νὰ σώσουν. Δέν «ἔπαυαν ποτέ νὰ νουθετοῦν» (Πράξ. 20, 31).

- Γιὰ τοῦ λόγου τὸ ἀληθές θὰ καταγράψω τὴν ἰδιαίτερα ἀποκαλυπτικὴ καί διαφωτιστικὴ διδασκαλία περὶ διαλόγου καί τῶν ὁρίων του τοῦ μεγαλύτερου μελετητῆ καί θεόσοφου ἐρμηνευτῆ τῆς Ἀγίας Γραφῆς καί διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Στὰ σοφὰ συγγράμματά του ὁ μέγας Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας σχολιάζει καί ἐκτιμᾷ τὸν τρόπο συμπεριφορᾶς στοῦ διάλογο τοῦ

*Ὁ Θεὸς ἔκανε διάλογο, πάντοτε κατανοώντας
τὴν ἀδυναμία ὧσων τὸν ἄκουαν, μέ σκοπὸ, σιγά-σιγά
νὰ τοὺς ἀνεβάσει πνευματικὰ καί νὰ τοὺς συνετίσει...*

Θεοῦ στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, καθὼς καί τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων στὴν Καινὴ Διαθήκη. Τὰ συμπεράσματά του εἶναι σοφὰ, θαυμαστά καί ἀξιόπιστα. Ἀποτελοῦν γνήσια καί ἔγκυρα διδάγματα, ἀσφαλῆ κριτήρια ἀλήθειας καί τέλειον «ὑπογραμμὸν» ζωῆς μέσα στὴν Ἐκκλησία.

Μελετώντας ὁ ἱερός Χρυσόστομος τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, συμπεραίνει ὅτι «τὸ βιβλίον τῆς Γένεσης εἶναι ἓνας διάλογος τοῦ Θεοῦ μέ τὸν ἄνθρωπο» (P.G. 54, 582). Ἀναφερόμενος στοῦ διάλογο τοῦ Θεοῦ μέ τὸν Κάιν, ὁ ὁποῖος σκότωσε τὸν δίκαιο ἀδελφὸ του Ἄβελ, λέγει: ἀμάρτησες, ἠρέμυσες...» (P.G. 53, 231). Ἐνῶ, ἐκτιμώντας τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ στοὺς Ἑβραίους, μέσῳ τοῦ προφήτη Ἡσαΐα, «δεῦτε καί διαλεχθῶμεν» (ἐλᾶτε νὰ κάνουμε διάλογο, νὰ συζητήσουμε) (Ἠσ. 1, 18 ἐξ.), ἐπισημαίνει ὅτι ὁ Θεὸς διαλέγεται μέ τὸν ἄνθρωπο μέ πολλὴ ἀγάπη γιὰ αὐτόν (P.G. 49, 344). Πραγματικὰ εἶναι συγκινητικὸς, τρυφερός καί ἀποκαλυπτικὸς αὐτὸς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Ὅπως παρατηρεῖ, πολὺ εὔστοχα, ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ὁ Θεὸς ἔκανε διάλογο, πάντοτε κατανοώντας τὴν ἀδυναμία ὧσων τὸν ἄκουαν, μέ σκοπὸ, σιγά-σιγά νὰ τοὺς ἀνεβάσει πνευματικὰ καί νὰ τοὺς συνετίσει: «πρὸς τὴν ἀσθένειαν, λέγει, τῶν ἀκούοντων διελέγετο, κατὰ μι-

κρόν αὐτοῖς ἀναβιβάζων ἐπὶ τοῦτον» (P.G. 55, 389). Ἐπίσης, το-
νίζει ὅτι «ὁ Θεὸς διαλέγεται μὲ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ δὲν στα-
ματᾷ νὰ κάνει διάλογο, ἂν καὶ ἡμεῖς κάνουμε πολλές παρακοές
στὶς ἐντολές του (ἁμαρτίες)» (P.G. 58, 581).

• Γιά τὴν ποιότητα τοῦ διαλόγου τοῦ Θεοῦ Ἰησοῦ
Χριστοῦ, ὅπως καταγράφεται στὴν Καινὴ Διαθήκη, ὁ ἱερός Χρυ-
σόστομος παρατηρεῖ ὅτι ὁ Κύριος μιλοῦσε μὲ τὸν Ἰούδα, πού
γνώριζε ὅτι θὰ τὸν προδώσει, μὲ πραότητα: «ὄρα-παρατήρησε-
πῶς πράεως αὐτῷ προσφέρεται» (P.G. 58, 732). Ἐπίσης, ἐπιση-
μαίνει, ἰδιαίτερα, ὅτι ὁ Κύριος ἔκανε διάλογο μὲ τὴν ἁμαρτωλὴ

*Ὅταν κάνουμε διάλογο μὲ κάποιον,
πρέπει ὁ διάλογος νὰ γίνεται μὲ ἐπιείκεια καὶ πραότητα...*

Σαμαρείτιδα καὶ μιλοῦσε μαζί της, χωρὶς ἐγωισμό καὶ μὲ μεγάλη
ταπείνωση (P.G. 59, 191). Γι' αὐτὸ ὁ ἱερός πατέρας διδάσκει ὅτι
σύμφωνα μὲ τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ, «ὅταν κάνουμε διάλο-
γο μὲ κάποιον, πρέπει ὁ διάλογος νὰ γίνεται μὲ ἐπιείκεια καὶ πρα-
ότητα (P.G. 48, 708. 60, 236).

• Γενικά, ὡς πρὸς τὸ χρόνο τοῦ διαλόγου ὁ μέγας πατέρας
καὶ Διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας καὶ σοφὸς καθηγητὴς τῶν Πα-
τέρων καὶ τῶν πιστῶν λέγει ὅτι ὁ διάλογος δὲν ἔχει ὄρια
(περιορισμούς). Στὸ διάλογο χρειάζεται ὑπομονή, ἐπιμονή
καὶ ἐλπίδα προσδοκίας γιὰ ἐπιτυχία, μέχρι νὰ
καταλήξει σὲ θετικὸ ἀποτέλεσμα, ὅπως κάνει ὁ Θεὸς μὲ ἡμᾶς
τοὺς ἀνθρώπους: «Ἄλλ' εἶπας, λέγει, ἅπαξ καὶ οὐκ ἤκουσεν
οὐκοῦν εἶπέ καὶ δὶς καὶ τρίς καὶ τοσαυτάκις, ἕως ἂν πείσης. Καθ'
ἐκάστην ἡμέραν ὁ Θεὸς ἡμῖν διαλέγεται καὶ οὐκ ἀφίσταται δια-
λεγόμενος... κἂν μὴ σήμερον πείσης, αὔριον πείσεις· κἂν μηδέ-
ποτε πείσης, σὺ τὸν μισθὸν ἔξεις ἀπηρτισμένον. Οὐ γὰρ πρὸς τὸ

*Κάθε μέρα ὁ Θεὸς κάνει διάλογο μ' ἡμᾶς καὶ δὲν
σταματᾷ νὰ μᾶς μιλάει... Τὸ ἴδιο νὰ κάνουμε καὶ
ἡμεῖς. Καὶ ἂν τελικά, ποτέ δὲν μπορέσεις νὰ πείσεις,
ἐσύ δὲν θὰ ζημιωθεῖς, ἀλλὰ θὰ ἔχεις ὀλόκληρο
τὸ μισθὸ σου ἀπὸ τὸ Θεό...*

τέλος τῶν κατορθωμάτων, ἀλλὰ πρὸς τὴν γνώμην τῶν κατορ-
θούτων ὁ Θεὸς τοὺς στεφάνους ὀρίζειν εἴωθεν» (P.G. 49, 17.
61, 30). Δηλαδή, «Ἐκανες διάλογο μὲ κάποιον, μίλησες μιά φο-
ρὰ καὶ δὲν σέ ἄκουσε. Λοιπὸν, μίλησε καὶ δευτέρη καὶ τρίτη καὶ
πολλές φορές, μέχρι νὰ πείσεις-νὰ συμφωνήσῃ. Κάθε μέρα ὁ
Θεὸς κάνει διάλογο μ' ἡμᾶς καὶ δὲν σταματᾷ νὰ μᾶς μιλάει... Τὸ
ἴδιο νὰ κάνουμε καὶ ἡμεῖς. Καὶ ἂν τελικά, ποτέ δὲν μπορέσεις νὰ
πείσεις, ἐσύ δὲν θὰ ζημιωθεῖς, ἀλλὰ θὰ ἔχεις ὀλόκληρο τὸ μι-
σθὸ σου ἀπὸ τὸ Θεό. Γιατί ὁ Θεὸς συνηθίζει νὰ δίνει τὰ βραβεῖα
σύμφωνα μὲ τὴν καλὴν διάθεση ἐκείνων πού προσπαθοῦν καὶ ὄχι
ἀνάλογα μὲ τὴν ἐπιτυχία τῶν προσπαθειῶν. Βραβεύει τὴν προ-
αίρεση».

• Σχετικὰ μὲ τὸν τρόπο τοῦ διαλόγου ὁ ἱερός Χρυσόστομος
λέγει τὰ ἑξῆς:

α. Νὰ γίνεται ὁ διάλογος μὲ ταπείνωση καὶ ὄχι ἐγωιστικά (P.G.
61, 407).

β. Ἡ γλῶσσα νὰ προφέρει τὰ λόγια μὲ ἡσυχία καὶ ἐπιείκεια
«Ἡ γλῶττα μετὰ τῆς ἡσυχίας καὶ ἐπιεικείας-καλοσύνης-τὰ ῥή-
ματα-Τὰ λόγια-προφερέτω» (E.P.E. 30, 420).

γ. Νὰ μὴν «ἐνάγουμε» - κατηγοροῦμε - ἐκεῖνον, μὲ τὸν ὁποῖο
μιλάμε (P.G. 49, 167).

δ. Νὰ κρατᾷμε τὴν ψυχραιμία μας, νὰ μὴν ἀγανακτοῦμε, νὰ μὴ
γινόμαστε θηρία μὲ ἄγρια αἰσθήματα καὶ συμπεριφορές μὲ ἐκεί-
νους πού κάνουμε διάλογο καὶ δὲν καταφέρουμε νὰ τοὺς πεί-
σουμε νὰ συμφωνήσουν μαζί μας: «Ὅταν πρὸς τινὰς διαλεγώ-
μεθα καὶ μὴ πείθωμεν, μὴ δυσχεραίνωμεν, μηδέ ἐκθηριοῦσθαι»

(P.G. 59, 156).

ε. Νὰ γίνεται ὁ διάλογος μὲ καλοσύνη γιὰ νὰ ἔχει ἐπιτυχημέ-
νο ἀποτέλεσμα: «Τὸ μετὰ ἐπιεικείας διαλέγεσθαι πόσον ἐστὶ κέρ-
δος! (P.G. 60, 108).

Λόγια θείας σοφίας, σύνεσης καὶ διάκρισης, πού ἀποτελοῦν
ἀσφαλῆ κανόνα καὶ δείκτη κατὰ Χριστὸν πορείας καὶ ζωῆς μέσα
στὴν Ἐκκλησία καὶ τὸν κόσμον γιὰ κάθε συνειδητὸ χριστιανό.

• Συμπερασματικά, ὁ ἱερός Χρυσόστομος διδάσκει ὅτι ποτέ
δὲν πρέπει νὰ σταματᾷμε τοὺς διαλόγους, πρὶν νὰ ἀποδειχθεῖ ὅτι
εἶναι ἀδύνατη ἡ συνεννόηση. Ἴσως, τελικά, νὰ συμβεῖ σ' αὐτοὺς
πού μιλάμε κάποια διόρθωση: «Μηδέποτε, λέγει, πρὸ τῆς
ἀποδείξεως ἀφίστασθαι τῶν διαλόγων. Ἴσως
ἔσται τις αὐτοῖς διόρθωσις» (P.G. 62, 632). Ἡ σοφὴ
αὐτῆ θέση τοῦ μεγάλου πατέρα τῆς Ἐκκλησίας ἀπηχεῖ τὴ διδα-
σκαλία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὅτι «ὁ δοῦλος τοῦ Κυρίου δὲν

*«Μηδέποτε, πρὸ τῆς ἀποδείξεως ἀφίστασθαι
τῶν διαλόγων.*

Ἴσως ἔσται τις αὐτοῖς διόρθωσις»...

πρέπει νὰ φιλονικεῖ, ἀλλὰ νὰ εἶναι ἥπιος σὲ ὄλους, πρόθυμος νὰ
διδάξει, ἀνεκτικός, ἄκακος. Νὰ παιδαγωγεῖ μὲ πραότητα ἐκείνους
πού εἶναι ἀντίθετοι, μήπως τοὺς δώσει ὁ Θεὸς πνεῦμα μετάνοι-
ας, ὥστε νὰ καταλάβουν τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ συνέλθουν ξεφεύ-
γοντας ἀπὸ τὴν παγίδα τοῦ Διαβόλου, ὁ ὁποῖος τοὺς εἶχε αἰχμα-
λωτίσει γιὰ νὰ κάνουν τὸ θέλημά του» (Β' Τιμ. 2, 24-26).

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΤΗΣ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΩΜΑΝΙΔΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΑΛΟΓΟ

• Ἀπὸ ὅσα ἀναφέρθηκαν, φάνηκε καθαρά ὅτι ὁ διάλογος
δὲν ἔχει ὄρια. Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια τὴν βεβαιώνει ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς
στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ὁ Θεάνθρωπος Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς
καὶ οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι στὴν Καινὴ Διαθήκη καὶ ὁ μέγας πατέ-
ρας καὶ Διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσό-
στομος. Ἡ ὀρθόδοξη χριστιανικὴ πίστη εἶναι ἡ μοναδικὴ αὐτό-
πιστη, ἀσφαλὴς καὶ βέβαιη ἀλήθεια στὸν κόσμον· εἶναι «φῶς μέ-
γα» (Ματθ. 4, 16)· εἶναι «φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν» (Λουκ. 2,
32) Γιατί εἶναι «φῶς Χριστοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος». Ἡ ἀλήθεια
δὲν φοβᾶται τὸν διάλογο, ἀλλὰ τὸν ἐπιδιώκει καὶ τὸν ὑπηρετεῖ. Τὸ
διάλογο τὸν φοβᾶται καὶ τὸν ἀρνεῖται τὸ ψέμα, ὅπως τὸ σκοτάδι
τὸ φῶς. Ὅποιος ἔχει ἐπίγνωση τῆς ἀλήθειας τῆς ὀρθόδοξης πί-

Ἡ ἀλήθεια δὲν φοβᾶται τὸν διάλογο, ἀλλὰ τὸν ἐπιδιώκει.

*Ὅποιος ἔχει ἐπίγνωση τῆς ἀλήθειας τῆς ὀρθόδοξης πίστεως,
οὔτε φοβᾶται τὸν διάλογο οὔτε κινδυνεύει ἀπὸ τὸν διάλογο...*

στης, οὔτε φοβᾶται τὸν διάλογο οὔτε κινδυνεύει ἀπὸ τὸν διάλογο.
Ἀντίθετα, ὑπηρετεῖ τὸν διάλογο μὲ θάρρος, ὅπως θέλει καὶ ἐντέλ-
λεται ὁ Θεός, καὶ μὲ αὐτὸν προσφέρει τὸ ἀληθινὸ φῶς τῆς ὀρθό-
δοξης πίστεως ὅπου, ὅπως καὶ σὲ ὅποιον μπορεῖ. Συναισθάνεται
αὐτὸ τὸ καθῆκον καὶ τὴν εὐθύνη, ὅπως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος,
πού ἔλεγε «ὅτι τὸ μόνον πράγμα πού θέλω εἶναι νὰ ὀλοκληρώσω
μὲ χαρὰ τὴν ἀποστολή καὶ τὸ ἔργο πού μου ἀνέθεσε ὁ Κύριος
Ἰησοῦς, δηλαδή νὰ κηρύξω τὸ χαρούμενο μήνυμα -τὸ εὐαγγέ-
λιο- τῆς δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ» καὶ «ἀλοῖμονο σὲ μένα, ἐάν δέ κη-
ρῦττω τὸ εὐαγγέλιο» (Πράξ. 20, 24, Α' Κορ. 9, 16).

• Ὅποιος βάζει ὄρια -πειρασμούς- καὶ ἀρνεῖται τὸν διάλο-
γο, στὴν πραγματικότητα ἀρνεῖται καὶ περιφρονεῖ τὸν ἴδιο τὸ Θεό,
δὲν ἀκολουθεῖ τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἀποστόλων καὶ
τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ, ἴσως, ἄθελά του, γίνεται πολέμιός τους.
Ὅποιος βάζει ὄρια στὸν διάλογο δείχνει ἀγνοία τοῦ βάθους τῆς
ἀποστολῆς του μέσα στὴν Ἐκκλησία. Ἡ κατάστασή του εἶναι
τραγικὴ. Στὸ ὄνομα, δῆθεν, τοῦ ἀγῶνα γιὰ τὴν υπεράσπιση τῆς

ἀλήθειας τῆς Ὁρθοδοξίας πολεμᾷ τὴν ἴδια τὴν ὀρθόδοξη ἀλήθεια, ὅπως οἱ θρησκευτικοὶ ἄρχοντες τῶν Ἑβραίων, οἱ ὁποῖοι στὸ ὄνομα τῆς ὑπεράσπισης τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἐσταύρωσαν τὸν ἀπεσταλμένο στὸν κόσμον ἀπὸ Αὐτόν καὶ σαρ-

Ὅποιος βάζει ὅρια στὸ διάλογο δείχνει ἄγνοια τοῦ βάθους τῆς ἀποστολῆς του μέσα στὴν Ἐκκλησία. Στὸ ὄνομα, δὴθεν, τοῦ ἀγώνα γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῆς ἀλήθειας τῆς Ὁρθοδοξίας πολεμᾷ τὴν ἴδια τὴν ὀρθόδοξη ἀλήθεια...

κωμένο Υἱὸ καὶ Λόγο Του, τὸ Μεσσία Του, τὸν μόνο Θεάνθρωπο Ἰησοῦ Χριστό, τὸν μόνο Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου, τὸν νικητὴ τοῦ θανάτου καὶ χορηγὸ τῆς ἀνάστασης καὶ τῆς αἰώνιας ζωῆς.

• Σὲ ἐπιβεβαίωση ὅσων ἀναφέρθηκαν, σημειῶνῶ ὅσα γράφει ὁ Σεβασμιώτατος καὶ λαμπρὸς Θεολόγος Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος, στὸν δεῦτερο τόμο τοῦ σπουδαίου συγγράμματος «Ἐμπειρική Δογματική» σύμφωνα μὲ τὴ διδασκαλία τοῦ Καθηγητῆ τῆς Δογματικῆς μακαριστοῦ πατέρα Ἰωάννη Ρωμανίδη. Στὸ πέμπτο μέρος τοῦ τόμου καὶ στὸ ἕβδομο κεφάλαιο μὲ τίτλο «Αἵρέσεις καὶ Σύνοδοι», ὁμιλεῖ γιὰ «διαλόγους μεταξὺ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἄλλων Ὁμολογιῶν» καὶ λέγει: «Ἡ ἀπομάκρυνση μερικῶν αἰρετικῶν ομάδων ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία δημιούργησε διάφορα προβλήματα καὶ ἐπιδιώκεται ἡ ἐπαναφορά τους, πού ὀνομάζεται ἔνωση τῶν Ἐκκλησιῶν». Γίνονται διάλογοι γιὰ νά

Γίνονται διάλογοι γιὰ νά βρεθοῦν ἐκεῖνα πού χωρίζουν ἢ ἐκεῖνα πού ἐνώνουν, ἐξετάζονται τὰ κοινὰ σημεῖα ἢ οἱ διαφορές. Διάλογοι μπορεῖ νά γίνουν, ἀλλὰ πρέπει νά γίνονται μὲ σωστὸ τρόπο...

βρεθοῦν ἐκεῖνα πού χωρίζουν ἢ ἐκεῖνα πού ἐνώνουν, ἐξετάζονται τὰ κοινὰ σημεῖα ἢ οἱ διαφορές. Διάλογοι μπορεῖ νά γίνουν, ἀλλὰ πρέπει νά γίνονται μὲ σωστὸ τρόπο». Στὴ συνέχεια ὁ Σεβασμιώτατος παραθέτει αὐτούσια τὴ διδασκαλία περὶ διαλόγων τοῦ πατέρα Ἰωάννη Ρωμανίδη, ὁ ὁποῖος λέγει τὰ ἐξῆς:

«Μέσα σὲ αὐτὰ τὰ πλαίσια, καλὸς εἶναι ὁ διάλογος μεταξὺ τῶν «Ἐκκλησιῶν», καθόλου δὲν βλάπτει καὶ μάλιστα θά κἀν καλὸ καὶ σὲ μᾶς καὶ στοὺς ἄλλους χριστιανούς. Σὲ μᾶς, διότι θά μᾶς ἀναγκάσει νά σκεφτόμαστε πῶς σοβαρὰ καὶ πῶς ἐπιστημονικά καὶ πῶς ἱστορικά, καὶ στοὺς ἄλλους θά ὠφελήσῃ πάρα πολὺ, διότι μέχρι στιγμῆς καὶ οἱ Προτεστάντες καὶ οἱ Παπικοὶ ἔχουν μίαν καταπληκτικὴ ἄγνοια τῆς ὀρθοδόξου Παραδόσεως. Λοιπόν, ὁ διάλογος πρέπει νά γίνῃ πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὁ διάλογος μὲ τὶς θετικὲς ἐπιστῆμες προέχει, διότι αὐτὸς ὁ διάλογος μὲ τὶς θετικὲς ἐπιστῆμες θά ἐπηρεάσῃ πάρα πολὺ καὶ τὸ διάλογο μὲ τοὺς ἄλλους χριστιανούς Προτεστάντες καὶ παπικούς καὶ Μονοφυσίτες» (σελ. 421-422). Διδασκαλία σοφῆ καὶ ἔγκυρη ἑνὸς κορυφαίου ὀρθοδόξου Θεολόγου.

• Νά μὴ ξεχνοῦμε ποτέ τὴ σοφὴ συμβουλή, πού λέει ὅτι «ὅποιος ἔχει ἀντίθετη ἄποψη ἀπὸ τὴ δική μας δὲν εἶναι ἐχθρὸς, ἀλλὰ ἱεραποστολικὸς ἀγρὸς», εἶναι κι αὐτὸς παιδί τοῦ Θεοῦ, ὅπως κι ἐμεῖς. Σ' αὐτόν πρέπει νά «ἐργαστοῦμε» μὲ τὸ

Ὅποιος ἔχει ἀντίθετη ἄποψη ἀπὸ τὴ δική μας δὲν εἶναι ἐχθρὸς, ἀλλὰ ἱεραποστολικὸς ἀγρὸς...

διάλογο, μὲ ἀγάπη καὶ διάκριση, μὲ σεβασμὸ σπὴν προσωπικότητά του καὶ «ἐν ἐλευθερίᾳ», ὥστε νά «καρποφορήσει καρπὸν ἀληθοῦς πίστεως καὶ δικαιοσύνης» καὶ νά σωθεῖ μὲ τὸ φῶς τῆς ἀλήθειας τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γινόταν θυσιά γιὰ ὅλους, μὲ σκοπὸ νά τοὺς βοηθήσει καὶ νά τοὺς σώσει «Γέγονα, ἔλεγε, τοῖς πᾶσι τὰ πάντα, ἵνα πάντως τινὰς σώσω» (Κορινθ. 9, 19, 22).

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Αὐτὲς εἶναι οἱ θεόσδοτες ὑποθήκες στοὺς ὧμους κάθε ἀληθινοῦ ὀρθοδόξου χριστιανοῦ καὶ οἱ ἀσφαλεῖς δείκτες πορείας του. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια γιὰ τὸν διάλογο καὶ τὰ ὅριά του, σύμφωνα μὲ τὴν Ἁγία Γραφή, τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ τὴν Θεολογικὴ παράδοση τῶν θεοφόρων Πατέρων καὶ Διδασκάλων, ὅπως ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Αὐτὴ ἡ ἀλήθεια πρέπει νά μᾶς ἐμπνέει, νά μᾶς συνέχει καὶ νά μᾶς ὀδηγεῖ. Σ' αὐτὴν «κρύβεται» ὁ φιλόθεος καὶ οἰκτίρμων Θεός. Αὐτὴ «εὐαρεστεῖ τὸ Θεό» (Ἐβρ. 13, 9, Λουκ. 6, 36).

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ

ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΒΟΛΟΥ

2 ΑΚΟΛΟΥΘΙΕΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ

1η Ἀκολουθία:

7.00–8.30 τὸ βράδυ

2η Ἀκολουθία:

9.00–10.15 τὸ βράδυ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Ἔτος 31ο • Ἄρ. Φύλλου 370 • Φεβρουάριος 2012

Εκδότης: Μητροπολίτης Δημητριάδος Ἰγνάτιος
Διευθυντής: Ἀρχιμανδρίτης Δαμασκηνὸς Κιαμέτης

Φιλολογικὴ
ἐπιμέλεια: Χρῖστος Δ. Ξενάκης

Υπεύθυνος

κυκλοφορίας: Ἀρχιμανδρίτης Μάξιμος Παπαϊωάννου

Μηχανογράφηση: Βασιλικὴ Ἄντωνάκη

Εκτύπωση &

Βιβλιοδεσία: Ἄλ. Ξουράφας

Ἰδιοκτησία: Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος

Διεύθυνση: Τ.Θ. 1308 • 38001 Βόλος

Τηλέφωνα: 24210 93500 • Fax: 24210 67903

Internet: www.imd.gr

E-mail: idiaitero@imd.gr

‘Η ‘Αρθρογραφία του ‘Αρχιεπισκόπου Χριστοδούλου στην «Πληροφόρηση»

ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ,
ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Τό πάθος μας για μία συνεχή επαφή της ‘Εκκλησίας με τό Λαό γέννησε την «Πληροφόρηση»...», έγραφε ο Μακαριστός ‘Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος στο πρωτοσέλιδο άρθρο του στο πρώτο φύλλο της εφημερίδας τον Φεβρουάριο του 1981, συστήνοντας στο αναγνώστη κοινό τό νέο αυτό εργαλείο ποιμαντικής διακονίας και επικοινωνίας της ‘Ιερās Μητροπόλεως Δημητριάδος. Καί λίγο παρακάτω χάραζε τήν γραμμή πάνω στην οποία θά πορευόταν ή εφημερίδα: «Θά μιλήσει για ό,τι ενδιαφέρει τό Λαό και τήν ‘Εκκλησία του. Καί θά μιλήσει υπεύθυνα, αντικειμενικά, αληθινά. Σέ όλους θά απευθυνθεί γιατί όλοι είναι της ‘Εκκλησίας παιδιά...»

Αυτή τήν υπόσχεση τήρησε καθόλη τή διάρκεια τών 17 ετών πού είχε τήν προσωπική ευθύνη και τόν έλεγχο τής εφημερίδας, σέ κάθε φύλλο τής όποιας, άρθρογραφοῦσε, αφήνοντας τό δικό του μοναδικό και ιδιαίτερο στίγμα. Τήν πολυπληθή αυτή άρθρογραφία - πού συνιστά ένα μικρό μόνο κομμάτι τών διά του Τύπου γραπτών παρεμβάσεων του - συγκεντρώσαμε, μέ τήν ευχή και εὐλογία του Σεβ. Ποιμενάρχου μας κ. ‘Ιγνατίου και τήν πολύτιμη συμβολή τών εκδόσεων «‘Ακρίτας» και εκδώσαμε στόν 4ο, κατά σειρά, Τόμο τών Έργων του, ό όποιος ήδη βρίσκεται στή διάθεση τών αναγνωστών. Τά 280, περίπου, κείμενα του Τόμου χωρίστηκαν σέ έξι ‘Ενότιας: Α. ‘Εκκλησία και Κοινωνία, Β. ‘Ιστορία, Γ. Θέματα Παιδείας, Δ. ‘Αντιαιρετικά, Ε. ‘Η ‘Ορθοδοξία στήν ‘Ελλάδα και στόν κόσμο και Στ. Διάφορα.

Τά κείμενα τής πρώτης ‘Ενότιας (‘Εκκλησία και Κοινωνία) καταγράφουν τīs απόψεις του τότε Μητροπολίτου Δημητριάδος για τήν θέση τής ‘Εκκλησίας στή μεταβαλλόμενη ‘Ελληνική κοινωνία και τīs προτάσεις ζωής προς ένα λαό, ό όποιος βρίσκεται στό κατώφλι έντονων μεταβολών και έξωθεν επηρεασμών. Είται ή εποχή πού ξεκινά ή σταδιακή αποϊεροποίηση τής ‘Ελληνικής κοινωνίας, μέ τή «μέθοδο του σαλαμιού», όρο πού άρεσκόταν νά χρησιμοποιεί ό Μακαριστός Πρωθιεράρχης, βλέποντας ότi ξεκινά τό έργο τής αποσύνθεσης τών ήθικων άρχων και αξιών του λαού.

Στή δεύτερη ‘Ενότια (‘Ιστορία) ό συντάκτης καταπιάνεται μέ θέματα ‘Ελληνικής ‘Ιστορίας, όπως οί άγώνες τής ‘Εκκλησίας και ή συμβολή Της στήν υπόθεση τής ‘Ελευθερίας, ή τραγωδία του Μικρασιατικού ‘Ελληνισμού, ή άλωση τής Πόλης και ή πρό αυτής Βυζαντινή Αυτοκρατορία κ.ά. Τή δική της θέση κατέχει, όμως, ή άγωνία του για τό παρόν και τό μέλλον τής ιδιαίτερας του πατρίδας, τής Θράκης, καθώς, επίσης και ή σαφής διάκριση του υγιούς πατριωτισμού από τόν επικίνδυνο έθνικισμό.

Τά άρθρα τής τρίτης ‘Ενότιας (Θέματα Παιδείας) άφορούν στήν ‘Ελληνική Παιδεία, ένα χώρο για τόν όποιο επεδείξε ιδιαίτερη μέριμνα και ευαισθησία, καθώς γνώριζε και διακήρυττε ότi ή παροχή υγιούς και γνήσιας ‘Ελληνορθόδοξης ‘Αγωγής και Παιδείας στή νέα γενιά είναι τό έξέγγυο για ένα επιτυχημένο μέλλον. Θέματα, όπως ή σχέση τής ‘Εκκλησίας μέ τήν Παιδεία και ή διαχρονική προ-

σφορά της σ’ αυτήν, ή σπουδαιότητα τής ‘Ελληνικής γλώσσας και οί προσπάθειες για τόν ευτελισμό και τήν άπλούστευσή της, κυριαρχούν και δείχνουν τήν άγωνία του για ένα χώρο τόν όποιο κατείχε όσο λίγοι, τόσο στήν ‘Εκκλησιαστική, όσο και στήν θύραθεν διάστασή του.

Στήν τέταρτη ‘Ενότια (‘Αντιαιρετικά) αναπτύσσονται θέματα άντιαιρετικού περιεχομένου. Ζητήματα, όπως ή Μασονία, ό Χιλιανός, ή Παραθρησκεία, ή Σαπεντολογία, ή Ουνία, ό Σατανισμός, άπασχόλησαν έντονα τή σκέψη του, αλλά και τήν γενικότερη άντιαιρετική δράση τής ‘Εκκλησίας τής Δημητριάδος. ‘Ο τότε Μητροπολίτης Χριστόδουλος έκανε τά πάντα, στό πλαίσιο τών ποιμαντικών του καθηκόντων, για νά προφυλάξει τό ποιμνίο του από τήν καταστροφική δράση τών αίρετικών και παραθρησκευτικών ομάδων, οί όποιες, δυστυχώς, μέ τήν άνοχή τής Πολιτείας, λυμαίνονται τόν λαό του Θεού, παρασύροντας ψυχές στήν άπώλεια.

‘Η πέμπτη ‘Ενότια (‘Η ‘Ορθοδοξία στήν ‘Ελλάδα και στόν κόσμο) άφορά στήν μαρτυρία τής ‘Ορθόδοξης ‘Εκκλησίας στήν ‘Ελλάδα και στόν σύγχρονο κόσμο, αλλά και στίς περιπέτειες τών κατά τόπους ‘Ορθόδοξων ‘Εκκλησιών. ‘Ο ‘Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ήταν ‘Ιεράρχης μέ πνεύμα άνήσυχο και μέ ενδιαφέρον άνύστακτο για τήν πορεία τών ‘Εκκλησιαστικών πραγμάτων, όχι μόνο στήν Μητρόπολη, στήν ‘Αρχιεπισκοπή του ή στήν ‘Ελλάδα, αλλά και στό έξωτερικό. Γνώριζε όσο λίγοι τόν ρόλο πού μπορεί και πρέπει νά διαδραματίσει ή ‘Ορθόδοξη ‘Εκκλησία στόν κόσμο και τήν υποχρέωσή της νά συνεργαστεί μέ τīs λοιπές Χριστιανικές ‘Ομολογίες, αλλά και τά λοιπά έπίσημα θρησκευματα, προκειμένου νά άντιμετωπιστούν από κοινού πανανθρώπινα προβλήματα, ή θεραπεία τών όποιων πολλά θά μπορούσε νά ώφεληθεί από τήν κοινή διεθνή μαρτυρία και δράση.

Στήν έκτη και τελευταία ‘Ενότια (Διάφορα) δημοσιεύονται κείμενα ποικίλου περιεχομένου. Κατά τήν άποψη μας, ιδιαίτερη προσοχή πρέπει νά επιδειχθεί σέ εκείνα πού άφορούν πτυχές και λεπτομέρειες τής ‘Εκκλησιαστικής και ιδιαίτερα τής Λειτουργικής ζωής. Τά κείμενα αυτά άποδεικνύουν τό άσίγαστο ενδιαφέρον του για τήν λειτουργική άγωγή τών πιστών και τήν ιδιαίτερη σχέση του μέ τήν ‘Ορθόδοξη Λειτουργική πραγματικότητα, τήν όποία βίωσε έμπειρικά και καλλιεργούσε συστηματικά μέχρι τό τέλος τής ζωής του.

‘Ο 4ος Τόμος τών Έργων του, όπου φιλοξενείται τό σύνολο τής άρθρογραφίας του στήν «Πληροφόρηση», είναι άφιερωμένος στά τέσσερα χρόνια από τήν εις Κύριον έκδημία του. Πρόκειται για κατάθεση ψυχής και ευγνωμοσύνης του υπογράφοντος, όσο και συνόλης τής Τοπικής μας ‘Εκκλησίας, στό πρόσωπο του άξέχαστου Πνευματικού Πατρός και Ποιμενάρχου μας. Αιωνία του ή Μνήμη!

ΦΩΤ.: Τό πρώτο φύλλο τής ‘Εφημερίδας ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ, πού κυκλοφόρησε τόν Φεβρουάριο τό 1981.